

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH**

40-032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

tel.: 32 255-27-75 fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria1@kolegium-odwolawcze.katowice.finn.pl

REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OS/41.9/37/2021/784/AK

Katowice, 14 czerwca 2021 r.

Decyzja

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r., Poz. 570), art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2016r., Poz. 23 z późn. zm.) oraz art. 16 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017r., Poz. 935),

po rozpatrzeniu odwołania z 16.07.2019r. Stowarzyszenia Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b, reprezentowanego przez P. Jacka Sobczyka jako Przedstawiciela tego Stowarzyszenia, od decyzji Zastępcy Naczelnika Wydziału Kształtowania Środowiska w Urzędzie Miasta w Katowicach, działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Katowice, Nr 21/Ś/19 o środowiskowych uwarunkowaniach (sygn. akt: KŚ – III.6220.123.2016.JŻ) z dnia 3.07.2019r. w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań dla realizacji przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko pn: „Nowa organizacja zabudowy magazynowej wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą w DSS Recykling Sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej przy ul. Magazynowej 1 przewidzianego do realizacji w Dąbrowie Górniczej przy ul. Magazynowej 1, na działkach ewidencyjnych nr 4019, 4020, 4023, 4026, 4027, 4028/1, 4029/1, 4030/1, 4031/1, 4032/1, 5609, 5608, 4035, 4039/1, 4040/1, 4041/1, 4042/1, 5500/2, 5500/3, 5500/4, 4012/2, 5501/2, 5501/3, 5501/4, 5501/5, 5502, 5503, 3999/2, 4016/2, 4017/2, 4002/2 (k.m. 19, obręb: Strzemieszyce Wielkie)”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu orzekającego – Anna Kajzerek (sprawozdawca)

Członek składu orzekającego – Kamila Koziera

Członek składu orzekającego – Robert Nowicki

na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 czerwca 2021 r.

orzekło

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ I instancji orzekł jak to wskazano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Odwołanie od ww. decyzji z 16.07.2019r. wniosło Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b, reprezentowane przez P. Jacka Sobczyka jako Przedstawiciela tego Stowarzyszenia, w którym organowi I instancji zarzucono:

1. naruszenie art. 72 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o

ocenach oddziaływania na środowisko w związku z wydaniem kilku decyzji środowiskowych dla jednego przedsięwzięcia realizowanego przez firmę DSS Recykling

2. naruszenie art. 62 ww. ustawy w związku z brakiem określenia wpływu inwestycji na zdrowie ludzi,
 3. brak jednoznacznego określenia nazwy produktu, czyli używanie nazwy stłuczka szklana, odpad szklany i szkło, co skutkuje brakiem określenia wymagań i sposobu postępowania z produktem w zakresie zastosowanej technologii przerobu produktu i zastosowanych procesów recyklingu i odzysku,
 4. naruszenie art. 66 ww. ustawy poprzez przyjęcie raportu oddziaływania na środowisko nie spełniającego wymaganych warunków ze względu na brak pełnej informacji o zainstalowanych urządzeniach, ich wydajności, charakterystyce i stanie technicznym,
 5. brak ujęcia w decyzji zabezpieczenia drogi dojazdowej do zakładu poprzez rozeznanie stanu prawnego organizacji ruchu na ul. Fabrycznej w Dąbrowie Górniczej,
 6. brak w wydanej decyzji całorocznego zabezpieczenia instalacji przed emisją do środowiska w okresie zimowym pyłów w okresach braku opadów śniegu, co wprowadza możliwość wyłączenia sezonowej pracy instalacji, dla której nie sprecyzowano wymagań w decyzji,
 7. naruszenie planu zagospodarowania przestrzennego poprzez dopuszczenie do rozprzeszczenia się pyłów i nadmiernego hałasu poza obszar działki,
 8. nieuwzględnienie uwag mieszkańców i wniesionych zastrzeżeń do raportu oddziaływania na środowisko,
 9. nieuwzględnienie skumulowanego jednoczesnego oddziaływania na środowisko kilkudziesięciu zakładów zlokalizowanych w tym rejonie
- i wniosło o uchylenie zaskarżonej decyzji.

Jednocześnie Stowarzyszenie zaskarżyło uzgodnienie zawarte w postanowieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z 17.10.2017r. nr WOOŚ.4242.78.2017.KM.3 zarzucając mu brak rzetelności w ocenie warunków środowiskowych przedsięwzięcia oraz opinię Wydziału Urbanistyki i Architektury Urzędu Miejskiego w Dąbrowie Górniczej z 19.01.2017r. nr WUA.6724.54.2016.MR podważając ją jako dowód w sprawie zarzucając jej przekroczenie kompetencji przez Urząd Miejski w Dąbrowie Górniczej oraz brak bezstronności i zgodności z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 29 lipca 2004r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku i ustawą z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Wniosło także zastrzeżenia do pozwolenia wodnoprawnego o nr WER.MJ.6210-6/10 ze względu na nieuwzględnienie w nim większej ilości wód opadowych i ścieków przemysłowych, a zwłaszcza brak separacji drobin szklanych po zraszaniu, które mogą spływać do rzeki, a także wniosło o włączenie do sprawy stanowiska o braku możliwości oceny skumulowanego oddziaływania w rejonie lokalizacji firmy ze względu na brak odpowiednich środowiskowych uwarunkowań przez firmy działające na tym obszarze mające obowiązek posiadania środowiskowych uwarunkowań.

Organ I instancji przekazał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach.

Odwołanie jest dopuszczalne i zostało wniesione z zachowaniem terminu, wobec czego Kolegium przystąpiło do merytorycznego rozpatrzenia sprawy i stwierdziło, co następuje.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło następujący stan faktyczny sprawy.

Z akt sprawy wynika, że wnioskiem z 5.09.2016r. Spółka DSS Recykling Sp. z o.o. z siedzibą w Dąbrowie Górniczej (dalej także jako: „Spółka”) zwróciła się do organu I instancji (wówczas Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza) o wydanie decyzji o środowiskowych

uwarunkowaniach dla realizacji przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko pn: „Nowa organizacja zabudowy magazynowej wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą w DSS Recykling Sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej przy ul. Magazynowej 1 przewidzianego do realizacji w Dąbrowie Górniczej przy ul. Magazynowej 1, na działkach ewidencyjnych nr 4019, 4020, 4023, 4026, 4027, 4028/1, 4029/1, 4030/1, 4031/1, 4032/1, 5609, 5608, 4035, 4039/1, 4040/1, 4041/1, 4042/1, 5500/2, 5500/3, 5500/4, 4012/2, 5501/2, 5501/3, 5501/4, 5501/5, 5502, 5503, 3999/2, 4016/2, 4017/2, 4002/2 (k.m. 19, obręb: Strzemieszyce Wielkie)”

Postanowieniem z 26.10.2016r. nr SKO-OŚW/428/602/14941/16/AK Kolegium wyłączyło Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza od załatwienia ww. sprawy i wyznaczyło do jej załatwienia Prezydenta Miasta Katowice. Po upływie czasu do tego organu w dniu 9.11.2016r. pismem z 5.12.2016r. organ ten zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie.

Po uzyskaniu stanowisk organów współdziałających w sprawie: tj. opinii Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 28.12.2016r. nr WOOS.4240.862.2016.JB oraz opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Dąbrowie Górniczej z 22.12.2016r. nr NS/ZNS/523/649/8290/54/2016, organ I instancji – organ wyznaczony, postanowieniem z 21.02.2017r. nr KŚ-III.6220.123.2016.JŻ stwierdził obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i określił zakres raportu. Postanowieniem z 30.03.2017r. organ ten zawiesił postępowanie do czasu przedłożenia raportu.

Pismem z 9.05.2017r. Spółka DSS Recykling Sp. z o.o. z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przedłożyła wymagany raport, a następnie pismem z 19.05.2017r. wypis z rejestru gruntów i kopię mapy ewidencyjnej obejmującej teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie wraz z przewidywanym obszarem jego oddziaływania, a także wszystkie działki sąsiadujące z tym terenem.

Postanowieniem z 1.06.2017r. organ I instancji podjął z urzędu zawieszone postępowanie, a następnie pismem z 28.06.2017r. dokonał obwieszczenia w trybie art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W ramach tego postępowania udział zgłosiły: „Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce” z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b oraz stowarzyszenie „Nasze Strzemieszyce” z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Modrzejowskiej 13. Uwagi i wnioski w ramach udziału społeczeństwa zgłosili również mieszkańcy miasta.

Pismami z 28.06.2017r. organ I instancji zwrócił się do organów współdziałających w sprawie o uzgodnienie warunków środowiskowych realizacji przedsięwzięcia – do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach oraz wydanie opinii – do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Dąbrowie Górniczej.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, licznych wyjaśnieniach wnioskodawcy, uwagach i wnioskach społeczeństwa, w tym ww. Stowarzyszeń, uzyskaniu postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 17.10.2017r. nr WOOS.4242.78.2017.KM3 oraz opinii sanitarnej Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Dąbrowie Górniczej z 19.07.2017r. nr NS/ZNS.524.401.2885.7/2017, organ I instancji zawiadomił pismem z 22.11.2017r. o zakończeniu postępowania w sprawie, po czym wydał decyzję Nr 106/S/17 z 28.12.2017r. określającą środowiskowe uwarunkowania realizacji planowanego przedsięwzięcia.

Od powyższej decyzji odwołania wniosły stowarzyszenia: „Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce” z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b oraz

stowarzyszenie „Nasze Strzemieszyce” z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Modrzejowskiej 13. Po rozpatrzeniu tych odwołań decyzją z 17.04.2018r. nr SKO-OŚ-428/62/1955/18/BL Kolegium uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

Od powyższej decyzji Kolegium Spółka DSS Recykling z siedzibą w Dąbrowie Górniczej wniosła sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym sprawy z ww. sprzeciwu Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 11 lipca 2018r. sygn. akt II SA/Gl 413/18 oddalił sprzeciw, w uzasadnieniu zawierając wskazania co dalszego toku postępowania administracyjnego w sprawie.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy przez organ I instancji i zgromadzeniu materiału dowodowego wskazanego przez Kolegium oraz Sąd, organ I instancji wydał decyzję Nr 21/Ś/19 z 3.07.2019r. nr spr. KŚ-III.6220.123.2016.JŻ, którą określił środowiskowe uwarunkowania dla planowanego przedsięwzięcia.

Od ww. decyzji odwołanie złożyło Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b (dalej w tekście jako: „Stowarzyszenie” lub „odwołujące się Stowarzyszenie”). Po rozpatrzeniu wniesionego odwołania Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach decyzją z 13.01.2020r. nr SKO.OS/41.9/790/2019/11631/AK utrzymało decyzję organu I instancji w mocy.

Na powyższą decyzję Kolegium Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b wniosło skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, po rozpatrzeniu której wyrokiem z dnia 7.10.2020r., sygn. akt II SA/Gl 411/20 Sąd ten uchylił zaskarżoną decyzję Kolegium i zasądził od tego organu na rzecz skarżącego Stowarzyszenia kwotę 200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Doręczenie prawomocnego orzeczenia oraz zwrot akt nastąpiło za pismem z 14.01.2021r., sygn. akt II SA/Gl 411/20. Dokumenty te wpłynęły do Kolegium w dniu 18.01.2021r. Postępowanie w sprawie wróciło zatem na etap odwołania z 16.07.2019r. Stowarzyszenia Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b wniesionego do Kolegium na rozstrzygnięcie organu I instancji.

Jednocześnie w opisie stanu faktycznego przedmiotowej sprawy Kolegium zauważyło, na co zwrócił również uwagę w wyżej wskazanym wyroku z dnia 7.10.2020r., sygn. akt II SA/Gl 411/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, że Spółka stara się o decyzję środowiskową dla równoległego przedsięwzięcia pod nazwą „Modernizacja Centrum Szkła w Dąbrowie Górniczej – Strzemieszycach”, na którą uzyskała odrębną decyzję organu I instancji o środowiskowych uwarunkowaniach nr 17/Ś/16 z 18.02.2016r., która dotyczy tych samych działek ewidencyjnych, co przedsięwzięcie pn. „Nowa organizacja zabudowy magazynowej wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą w DSS Recykling Sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej przy ul. Magazynowej 1”. Sąd ten w powyższym wyroku wskazał, że [cyt.:] „...Sąd rozstrzygający niniejszą sprawę z urzędu dostrzega, że decyzja organu I instancji o środowiskowych uwarunkowaniach nr 17/Ś/16 z dnia 18 lutego 2016r., r. dla przedsięwzięcia pod nazwą: "Modernizacja Centrum Szkła w Dąbrowie Górniczej – Strzemieszycach" została utrzymana w mocy decyzją SKO z dnia 19 grudnia 2016 r. nr SKO-OŚ-428/116/3870/16/RN, w wyniku rozpoznania wniesionej przez Spółkę skargi, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 7 czerwca 2017 r. sygn. akt II SA/Gl 181/17 (CBOS) uchylił powyższą decyzję SKO z dnia 19 grudnia 2016 r., od którego to wyroku skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniosło SKO. W konsekwencji jej rozpoznana Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w dniu 11 września 2018 r. wydał wyrok sygn. akt II OSK 2456/17 (CBOS), mocą którego oddalił skargę kasacyjną. Zważywszy na opisany i znany Sądowi z urzędu stan faktyczny, wykonując zalecenia już prawomocnego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 7 czerwca 2017 r. sygn. akt II

SA/GI 181/17 (CBOS), została wydana nowa decyzja SKO z dnia 24 czerwca 2019 r. nr SKO-OŚ/41.9/30/2019/1336/RN utrzymująca w mocy decyzję organu I instancji z dnia 18 lutego 2016 r. nr 17/Ś/16 o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą: „Modernizacja Centrum Szkła w Dąbrowie Górniczej – Strzemieszycach”. W wyniku rozpoznania wniesionej przez Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej skargi, nieprawomocnym wyrokiem z dnia 29 czerwca 2020 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach uchylił powyższą decyzję SKO z dnia 24 czerwca 2019 r. nr SKO-OŚ/41.9/30/2019/1336/RN (CBOS), od którego Spółka wniosła skargę kasacyjną z dnia 4 września 2020 r. do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Wskazany stan faktyczny i przebieg postępowań sądowoadministracyjnych, dotyczących również Spółki i jej równoległego z obecnie rozpatrywanym przedsięwzięcia pod nazwą: „Modernizacja Centrum Szkła w Dąbrowie Górniczej – Strzemieszycach” nie znalazł odzwierciedlenia w decyzji organu I instancji z dnia 3 lipca 2019 r., dotyczącej przedsięwzięcia nowa organizacja zabudowy, chociaż w dacie jej wydania był już znany opisany powyżej wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 września 2018 r. sygn. akt II OSK 2456/17 (CBOS), którego zakres dotyczy tych samych działek ewidencyjnych Spółki, karta mapy 19, obręb Strzemieszyce Wielkie, co nowa organizacja zabudowy.”

W związku z powyższym w opisie stanu faktycznego obecnie badanej sprawy należało uwzględnić również te powyżej wskazane przez Sąd okoliczności.

Przystępując zatem do ponownego rozpatrzenia wniesionego odwołania Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło następujący stan prawny odnoszący się do przedmiotowej sprawy:

Podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia sprawy stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r., Poz. 2018 z późn. zm.) - w skrócie: „ustawa - ooś” lub „ustawa”, która od dnia wszczęcia postępowania w sprawie ulegała kilkukrotnym nowelizacjom.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zauważa, że przepisy ww. ustawy zostały zmienione na mocy art. 1 ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 1936 z późn. zm.), które weszły w życie, w części z dniem 24 grudnia 2015r., a w części z dniem 1 stycznia 2017r. W myśl bowiem art. 14 ustawy zmieniającej z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw, ustawa ta weszła w życie z dniem 1 stycznia 2017r., z wyjątkiem art. 1 pkt 34 lit. a – f, pkt 35 lit. a, pkt 38, 45 i 53, art. 3 pkt 2 – 6 oraz art. 7 ust. 1, które weszły w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, tj. w dniu 24 grudnia 2015 r.

W świetle wyżej zacytowanego art. 14 ustawy zmieniającej z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw, z dniem 24 grudnia 2015r., na mocy art. 1 pkt 35 lit. a ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw, w art. 74 ust. 1 ustawa - ooś dokonano następujących zmian:

– pkt 3 i 3a otrzymały brzmienie:

„3) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej

przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b;

3a) mapę w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wraz z zapisem mapy w formie elektronicznej;”

- pkt 5 otrzymał brzmienie:

„5) dla przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska – wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla budowli przeciwpowodziowych realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji towarzyszącej, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, oraz dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej lub inwestycji towarzyszącej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych;”

- pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, wydany przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, z zastrzeżeniem ust. 1a – 1c;”

Z kolei z dniem 1 stycznia 2017r. weszły w życie pozostałe przepisy ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 1936 z późn. zm.), które w art. 1 zmieniły szereg przepisów ustawy - ooś.

Z dniem 1 stycznia 2017r. wszedł również w życie art. 6 ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw, który zawiera przepisy przejściowe, w niżej przywołanym brzmieniu:

„Art. 6. 1. Do spraw, w których przed dniem wejścia w życie ustawy zmienianej w art. 1 uzgodniono zakres i stopień szczegółowości prognozy oddziaływania na środowisko, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przedłożono raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub wydano postanowienie określające zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Do inwestycji liniowych celu publicznego przewidzianych do realizacji w ramach przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przedłożono raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub wydano postanowienie określające zakres raportu o oddziaływaniu

przedsięwzięcia na środowisko, nie stosuje się przepisu art. 15 ust. 9 ustawy zmienianej w art. 3.

4. Na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia, w przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą oraz art. 15 ust. 9 ustawy zmienianej w art. 3.”

Z powyższego wynika, że ustawa z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw zawiera zatem przepisy przejściowe w stosunku: 1) do spraw, w których przed dniem wejścia w życie ustawy zmienianej w art. 1 uzgodniono zakres i stopień szczegółowości prognozy oddziaływania na środowisko; 2) do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przedłożono raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub wydano postanowienie określające zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko; 3) do inwestycji liniowych celu publicznego przewidzianych do realizacji w ramach przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przedłożono raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub wydano postanowienie określające zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Przy czym ww. przepisy przejściowe weszły w życie dopiero z dniem 1 stycznia 2017r.

Wskazać należy, że w niniejszej sprawie zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko określono postanowieniem z 21.02.2017r. nr KŚ-III.6220.123.2016.JŻ, którym nałóżono na wnioskodawcę obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla realizacji planowanego przedsięwzięcia, a sam raport został złożony w organie I instancji przy piśmie z 5.05.2017r., zatem po dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw.

Wobec powyższego przywołany przepis przejściowy art. 6 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw nie znajdzie zastosowania. Zatem w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy - ooś w brzmieniu nadanym nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2017r.

Kolegium wskazuje dalej, że przepisy ustawy - ooś w ww. brzmieniu winny także uwzględniać zmiany wynikające z przepisów art. 36 ustawy z dnia 24 lutego 2017r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską (Dz. U. z 2017r. poz. 820). Ustawa ta zawiera również przepisy przejściowe, to jest art. 37 w świetle którego do postępowań w sprawach dotyczących inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe, przy czym inwestor może jednak złożyć wniosek do organu prowadzącego postępowanie o zastosowanie przepisów ustawy. Ponieważ ww. przepis przejściowy nie odnosi się do przedmiotowej sprawy, zatem znajdują w niej zastosowanie przepisy ustawy - ooś w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 lutego 2017r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską.

Kolegium wskazuje również, że przepisy ustawy - ooś zostały znowelizowane z dniem 1 stycznia 2018r. na mocy art. 509 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne (Dz. U. z 2017r. poz. 1566 z późn. zm.). Ustawa ta, w zakresie dotyczącym przepisów zmieniających ustawę z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale

społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko weszła w życie z dniem 1 stycznia 2018r., stosownie do brzmienia art. 574 tej ustawy. Obowiązujący w tej dacie przepis art. 545 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne przewidywał, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz decyzji, przed wydaniem których przeprowadza się ponowną ocenę oddziaływania na środowisko, stosuje się przepisy niniejszej ustawy oraz ustawy zmienianej w art. 509 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą – to jest ustawą z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne. Wyżej zacytowany przepis przejściowy przewidywał zatem bezpośrednie stosowanie nowego prawa m. in. w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją organu I instancji.

Zauważyć jednak należy, że przepis art. 545 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne został znówelizowany art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lutego 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne (Dz. U. z 2018r. poz. 710). Na mocy tej nowelizacji – art. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 28 lutego 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne, art. 545 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne otrzymał brzmienie: „1. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz w sprawach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania albo zmiany decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017r. poz. 1405, 1566 i 1999), stosuje się przepisy obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2018r.” Art. 1 pkt 2 lit. b ww. nowelizacji dodał również do art. 545 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Przepisy art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3, art. 80 ust. 2, art. 81 ust. 3 oraz art. 90 ust. 1b ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

1b) Do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz decyzji, przed wydaniem której jest przeprowadzana ponowna ocena oddziaływania na środowisko, o których mowa w ust. 1, przepisu art. 428 nie stosuje się.”

Ustawa z dnia 28 lutego 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, to jest z dniem 26 kwietnia 2018r., z wyjątkiem art. 1 pkt 2 lit. c oraz lit. d, które weszły w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, z mocą od dnia 1 stycznia 2018r. W świetle przywołanego przepisu przejściowego, zamieszczonego w ustawie z dnia 28 lutego 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne, w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy - ooś sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 28 lutego 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne, za wyjątkiem znówelizowanych tym aktem prawnym przepisów art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3, art. 80 ust. 2, art. 81 ust. 3 oraz art. 90 ust. 1b ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, które obowiązują w brzmieniu po ww. nowelizacji.

Kolejna zmiana przepisów ustawy - ooś została dokonana z dniem 21 czerwca 2018r. na mocy art. 127 ustawy z dnia 10 maja 2018r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2018r. poz. 1089 z późn. zm.). Z uwagi na brak przepisów przejściowych, znówelizowane tą ustawą przepisy ustawy - ooś znajdują zastosowanie w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją organu I instancji.

Kolegium wskazuje również, że przepisy ustawy - ooś zostały znówelizowane z dniem 22 sierpnia 2018r. na mocy art. 51 ustawy z dnia 5 lipca 2018r. o ułatwieniach w przygotowaniu i

realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2018r. poz. 1496 z późn. zm.). Ustawa ta zawiera również przepisy przejściowe, to jest art. 53 w świetle którego do postępowań w sprawach dotyczących inwestycji mieszkaniowych lub inwestycji towarzyszących, w rozumieniu niniejszej ustawy, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe, oraz art. 56 w świetle którego do spraw wszczętych na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 47 (to jest ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami) w brzmieniu dotychczasowym i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 47 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Ponieważ ww. przepisy przejściowe nie odnoszą się do przedmiotowej sprawy, zatem znajdują w niej zastosowanie przepisy ustawy - ooś w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 5 lipca 2018r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących.

Kolegium wskazuje również, że przepisy ustawy - ooś zostały znowelizowane z dniem 29 sierpnia 2018r. na mocy art. 3 ustawy z dnia 15 czerwca 2018r. o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r. poz. 1563). Ustawa ta zawiera również przepisy przejściowe, to jest art. 23 w świetle którego:

„1. Do przedłużenia terminu obowiązywania koncesji, o których mowa w art. 72 ust. 2 pkt 2 lit. j oraz k ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w zakresie wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą również w przypadku postępowań o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Na złożony w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wniosek podmiotu występującego o przedłużenie koncesji, o których mowa w ust. 1, w zakresie wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym.

3. Do postępowań dotyczących wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w zakresie art. 3 pkt 2 niniejszej ustawy, wszczętych i niezakończonych rozstrzygnięciem w I instancji przez właściwy organ, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

4. Do postępowań, o których mowa w ust. 3, toczących się w II instancji lub toczących się ponownie w I instancji w wyniku uchylecia lub stwierdzenia nieważności decyzji przez organ lub sąd administracyjny stosuje się art. 80 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym.”

Ponieważ ww. przepisy przejściowe nie odnoszą się do przedmiotowej sprawy, zatem znajdują w niej zastosowanie przepisy ustawy - ooś w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 15 czerwca 2018r. o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw.

Kolejna zmiana przepisów ustawy - ooś została dokonana z dniem 4 września 2018r. na mocy art. 3 ustawy z dnia 5 lipca 2018r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r. poz. 1590). Ustawa ta zawiera również przepisy przejściowe, to jest art. 11 w świetle którego:

„1. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanych dla inwestycji w zakresie terminalu w rozumieniu ustawy zmienianej w art. 3, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że termin na wydanie takiej decyzji wynosi 45 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Do postępowań w sprawie odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla inwestycji w zakresie terminalu, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że termin na rozpatrzenie przez organ wyższego stopnia odwołania wynosi 45 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Umarza się wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycji w zakresie terminalu, jeżeli zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, nie powoduje zmian, o których mowa w art. 72 ust. 2 pkt 1b ustawy zmienianej w art. 3.

4. Termin określony w art. 72 ust. 4b ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się również do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanych dla inwestycji w zakresie terminalu przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.”

Ponieważ ww. przepisy przejściowe nie odnoszą się do przedmiotowej sprawy, zatem znajdują w niej zastosowanie przepisy ustawy - ooś w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 5 lipca 2018r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz niektórych innych ustaw.

Kolegium wskazuje dalej, że przepisy ustawy - ooś zostały znowelizowane z dniem 20 września 2018r. na mocy art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r. poz. 1722). Ustawa ta zawiera również przepisy przejściowe, to jest art. 13 w świetle którego:

„1. Do spraw wszczętych po dniu 31 grudnia 2017 r. i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz decyzji, przed wydaniem której jest przeprowadzana ponowna ocena oddziaływania na środowisko, stosuje się przepis art. 397 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Opinie lub uzgodnienia, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 4 i ust. 1c, art. 70 ust. 1 pkt 4, art. 77 ust. 1 pkt 4 oraz art. 90 ust. 2 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 4, wydane lub dokonane po dniu 31 grudnia 2017 r. pozostają skuteczne.

3. Organy, które po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy utraciły właściwość do wydawania ocen wodnoprawnych, niezwłocznie prześlą dokumentację dotyczącą spraw wszczętych i niezakończonych, o których mowa w ust. 1, dyrektorom regionalnych zarządów gospodarki wodnej.”, oraz art. 14 w świetle którego do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz decyzji, przed wydaniem której jest przeprowadzana ponowna ocena oddziaływania na środowisko, przepisu art. 6a ustawy zmienianej w art. 4 nie stosuje się.

Ponieważ ww. przepisy przejściowe nie odnoszą się do przedmiotowej sprawy, zatem znajdują w niej zastosowanie przepisy ustawy - ooś w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lipca 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw.

Po raz kolejny przepisy ustawy - ooś zostały znowelizowane z dniem 1 października 2018r. na mocy art. 113 ustawy z dnia 3 lipca 2018r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018r. poz. 1669 z późn. zm.). Z uwagi na brak przepisów przejściowych, znowelizowane tą ustawą przepisy ustawy - ooś znajdują bezpośrednie zastosowanie, przy czym z uwagi na fakt, że znowelizowane przepisy, nie znajdują zastosowania w sprawie, zatem przedmiotowa nowelizacja również nie będzie dotyczyć przedmiotowej sprawy.

Następnie przepisy ustawy - ooś zostały znowelizowane z dniem 18 kwietnia 2019r. na mocy art. 42 ustawy z dnia 22 lutego 2019r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. z 2019r. poz. 630). Ustawa ta zawiera również przepisy przejściowe, to jest art. 50 w świetle którego:

„1. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanych dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy niniejszej ustawy i ustawy zmienianej w art. 42, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że termin na wydanie takiej decyzji wynosi 45 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Do postępowań w sprawie odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy niniejszej ustawy i ustawy zmienianej w art. 42, z tym że termin na rozpatrzenie przez organ wyższego stopnia odwołania wynosi 45 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Umarza się wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, jeżeli zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze naftowym lub decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 1, nie powoduje zmian, o których mowa w art. 72 ust. 2 pkt 1c ustawy zmienianej w art. 42.”

Ponieważ ww. przepisy przejściowe nie odnoszą się do przedmiotowej sprawy, zatem znajdują w niej zastosowanie przepisy ustawy - ooś w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 lutego 2019r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.

Kolegium wskazuje dalej, że przepisy ustawy - ooś zostały znowelizowane z dniem 7 września 2019r. na mocy art. 34 ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku (Dz. U. z 2019r. poz. 1589). Ustawa ta nie zawiera przepisów przejściowych, zatem zmiany wprowadzone tą ustawą do ustawy - ooś wchodzi w życie z dniem 7 września 2019r.

Po raz kolejny przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko zostały znowelizowane z dniem 24 września 2019r. na mocy art. 1 ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019r. poz. 1712). Ustawa ta zawiera również przepisy przejściowe, to jest art. 4 w świetle którego:

„1. Do spraw wszczętych na podstawie ustaw zmienianych w art. 1 oraz w art. 3 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 63, art. 64 ust. 1 i 3a, art. 65, art. 74 ust. 3b-3h, art. 84 ust. 1 i 1a oraz art. 86d ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Czynności dokonane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez organ właściwy w dniu wszczęcia postępowania pozostają w mocy.

4. Do uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji wydanej na podstawie ustaw zmienianych w art. 1 oraz w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, a także do wznowienia postępowania dotyczącego takiej decyzji, organem właściwym pozostaje odpowiednio organ, który ją wydał, albo organ wyższego stopnia w stosunku do tego organu.”

Ustawa ta zawiera również przepis przejściowy, to jest art. 8 w świetle którego: „Do przedsięwzięć, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wszczęto postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydano postanowienie stwierdzające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 lub uzgodniono zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, stosuje się art. 74a ust. 2 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.”

Następnie przepisy ustawy - ooś zostały znowelizowane z dniem 25 października 2019r. na mocy art. 14 ustawy z dnia 30 sierpnia 2019r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019r. poz. 1815). Ustawa ta nie zawiera przepisów przejściowych, zatem zmiany wprowadzone tą ustawą do ustawy - ooś wchodzi w życie z dniem 25 października 2019r.

Kolejny raz przepisy ustawy - ooś zostały znowelizowane z dniem 25 października 2019r. na mocy art. 41 ustawy z dnia 9 sierpnia 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych (Dz. U. z 2019r. poz. 1924). Ustawa ta również zawiera przepisy przejściowe, to jest art. 42 w świetle którego:

„1. Do postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanych dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy niniejszej ustawy i ustawy zmienianej w art. 41, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że termin na wydanie takiej decyzji wynosi 90 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Do postępowań w sprawie odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, stosuje się przepisy niniejszej ustawy i ustawy zmienianej w art. 41, z tym że termin na rozpatrzenie przez organ wyższego stopnia odwołania wynosi 45 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Umarza się wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego, jeżeli zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego lub decyzji, o której mowa w art. 16 ust. 1, nie powoduje zmian, o których mowa w art. 72 ust. 2 pkt 1c ustawy zmienianej w art. 41.”

Ponieważ ww. przepisy przejściowe nie odnoszą się do przedmiotowej sprawy, zatem znajdują w niej zastosowanie przepisy ustawy - ooś w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 9 sierpnia 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych.

Kolejne zmiany ustawy wprowadzone zostały ustawą z dnia 11 września 2019r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019r. poz. 2170), ustawą z dnia 23 stycznia 2020r. o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020r. poz. 284), ustawą z dnia 23 stycznia 2020r. o zmianie ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020r. poz. 322), ustawą z dnia 13 lutego 2020r. o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020r. poz. 471), ustawą z dnia 12 sierpnia 2020r. o zmianie ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020r. poz. 1378), jednakże w zakresie nie mającym wpływu na przedmiot niniejszego postępowania.

Natomiast ustawą z dnia 30 marca 2021r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021r. poz. 784), wprowadzono zmiany, które weszły w życie 11 maja 2021r.

Z kolei ustawą z dnia 20 kwietnia 2021r. o zmianie ustaw regulujących przygotowywanie i realizację kluczowych inwestycji w zakresie strategicznej infrastruktury energetycznej (Dz. U. z 2021r. poz. 922) nie wprowadzono zmian mających wpływ na przedmiotowe postępowanie.

Po powyższych ustaleniach organ odwoławczy wskazuje zatem, że w myśl art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r. poz. 2081 z późn. zm.) decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 tego artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 27, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2, ust. 2a i ust. 2b ww. artykułu. W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. W myśl postanowień ust. 1b ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje również przed podjęciem uchwały o ustaleniu lokalizacji inwestycji mieszkaniowej lub inwestycji towarzyszącej w rozumieniu ustawy z dnia 5 lipca 2018r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. poz. 1496). Ilekroć przepisy ustawy mają zastosowanie do wszystkich decyzji, o których mowa w ust. 1, mają także odpowiednie zastosowanie do uchwały, o której mowa w zdaniu pierwszym. W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu. W myśl ust. 4b ww. artykułu złożenie wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, wydawanych dla obiektu energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszącej, a także dla inwestycji w zakresie terminalu, może nastąpić w terminie 10 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna. W myśl postanowień ust. 6 ww. artykułu organ właściwy do wydania decyzji, o których mowa w ust. 1, dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia, przy czym zgodnie z treścią ust. 2 tego artykułu dla przedsięwzięcia, dla którego zgodnie z odrębnymi przepisami jest wymagana decyzja o zatwierdzeniu projektu scalenia lub wymiany gruntów, postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się z urzędu. W takim przypadku raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko albo kartę informacyjną przedsięwzięcia sporządza organ właściwy do wydania decyzji.

Stosownie do postanowień art. 74 ust. 1 ww. ustawy do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko – raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku gdy wnioskodawca

- wystąpił o ustalenie zakresu raportu w trybie art. 69 – kartę informacyjną przedsięwzięcia (pkt 1);
- 2) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – kartę informacyjną przedsięwzięcia (pkt 2);
 - 3) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b (pkt 3);
 - 4) mapę w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wraz z zapisem mapy w formie elektronicznej (pkt 3a);
 - 5) w przypadku przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4–5, prowadzonych w granicach przestrzeni niestanowiącej części składowej nieruchomości gruntowej, przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli, inwestycji w zakresie terminalu oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zamiast kopii mapy, o której mowa w pkt 3 – mapę sytuacyjno – wysokościową sporządzoną w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wnioszek, oraz obejmującą obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie (pkt 4);
 - 6) dla przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska - wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji towarzyszącej, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych i inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, dla inwestycji w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku realizowanych na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku oraz dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego realizowanych na podstawie ustawy z dnia 9 sierpnia 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych (pkt 5);
 - 7) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, wydany przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co

- najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, z zastrzeżeniem ust. 1a – 1c (pkt 6);
- 8) w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 10, wykaz działek przewidzianych do prowadzenia prac przygotowawczych polegających na wycince drzew i krzewów, o ile prace takie przewidziane są do realizacji (pkt 7);
- 9) analizę kosztów i korzyści, o której mowa w art. 10a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012r. poz. 1059, z późn. zm.) (pkt 8).

W myśl ust. 1a ww. artykułu jeżeli liczba stron w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla których stwierdzono obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, kopię mapy ewidencyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, oraz dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, przedkłada się wraz z raportem o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Z kolei w myśl ust. 1b tego artykułu jeżeli liczba stron w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla których nie stwierdzono obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, kopię mapy ewidencyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, oraz dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, przedkłada się w terminie 14 dni od dnia, w którym postanowienie stało się ostateczne. Stosownie do brzmienia ust. 1c ww. artykułu jeżeli liczba stron w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, dla przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4 – 5, przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli, inwestycji w zakresie terminalu oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, nie wymaga się dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W myśl ust. 2 ww. artykułu raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego. Stosownie do treści ust. 3 ww. artykułu jeżeli liczba stron postępowania: 1) o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, 2) w sprawie uchylecia lub zmiany, stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygaśnięcia decyzji, o której mowa w pkt 1, lub wznowienia postępowania w sprawie tej decyzji - przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie do treści ust. 3b ww. artykułu prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, organ ustala na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, lub innych dokumentów przedłożonych przez wnoszącego podanie, przy czym domniemywa się, że dane zawarte w tych dokumentach są prawdziwe. Doręczenie dokonane na adres ustalony na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, jest skuteczne. Stosownie do treści ust. 3c ww. artykułu w przypadku gdy w dniu wszczęcia postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, zawiera nieaktualne dane lub w przypadku gdy dane te stały się nieaktualne na skutek śmierci jednej ze stron tego postępowania, nie stosuje się art. 97 § 1 pkt 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie do treści ust. 3d ww. artykułu w przypadku gdy po doręczeniu stronie zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z wyjątkiem zawiadomienia w trybie określonym w art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego, nastąpi:

- 1) zbycie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie,

- 2) przeniesienie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wskutek innego zdarzenia prawnego
- nabywca jest obowiązany, a w przypadku, o którym mowa w pkt 1 - nabywca i zbywca są obowiązani, do niezwłocznego zgłoszenia organowi właściwemu do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach danych nowego właściciela lub użytkownika wieczystego.

Stosownie do treści ust. 3e ww. artykułu niedokonanie zgłoszenia zgodnie z ust. 3d i prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela lub użytkownika wieczystego nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania administracyjnego. Stosownie do treści ust. 3f ww. artykułu nieuregulowany lub nieujawniony stan prawny nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania oraz wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Do zawiadomień o decyzjach i innych czynnościach organu osób, którym przysługują prawa rzeczowe do nieruchomości o nieuregulowanym lub nieujawnionym stanie prawnym, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie do treści ust. 3g ww. artykułu przez nieuregulowany stan prawny należy rozumieć sytuację, w której:

- 1) dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono postępowania spadkowego lub nie zostało ono zakończone;
- 2) nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe.

Stosownie do treści ust. 3h ww. artykułu przez nieujawniony stan prawny należy rozumieć sytuację, w której rejestry lub ewidencje właściwe dla ustalenia osób, o których mowa w ust. 3a, nie zawierają danych umożliwiających ich ustalenie, w szczególności danych osobowych, w tym adresu, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

Art. 75 ust. 1 ww. ustawy określa organy właściwe do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 2 – 7 ww. artykułu.

Zgodnie z treścią art. 77 ust. 1 ustawy - ooś, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i, w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, z dyrektorem urzędu morskiego (pkt 1) oraz zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78 ustawy (to jest właściwego organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej), w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 – 3, 10 – 19 i 21 – 27, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt 2).

W myśl art. 79 ust. 1 ustawy przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Z kolei w myśl ust. 2 tego przepisu organ prowadzący postępowanie może, w drodze postanowienia, wyłączyć stosowanie przepisów działu III i VI w odniesieniu do przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych, jeżeli zastosowanie tych przepisów mogłoby mieć niekorzystny wpływ na cele obronności i bezpieczeństwa państwa.

Zgodnie z treścią art. 80 ust. 1 ustawy jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych

uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 2 tego artykułu właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, dla inwestycji w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku realizowanych na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku oraz dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego realizowanych na podstawie ustawy z dnia 9 sierpnia 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych. W myśl ust. 3 tego artykułu w przypadku działalności określonej ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze, innej niż przedsięwzięcia wymagające koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia jest nienaruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, oraz w odrębnych przepisach.

W myśl art. 81 ust. 1 ustawy jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia. W świetle ust. 2 ww. artykułu, jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody. Z kolei w świetle ust. 3 ww. artykułu jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art.

57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. – Prawo wodne, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację tego przedsięwzięcia, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy. Ust. 3 ww. artykułu w starym brzmieniu, sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne w związku z art. 1 pkt 2 lit. a i lit. b ustawy z dnia 28 lutego 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne przewidywał, że jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 38j ustawy z dnia 18 lipca 2001r. – Prawo wodne.

Zgodnie z treścią art. 82 ust. 1 ustawy w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ:

- 1) określa:
 - a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia, w przypadku inwestycji w zakresie terminalu oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, miejsce realizacji przedsięwzięcia określa się za pomocą mapy w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych, z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, stanowiącej załącznik do decyzji,
 - b) istotne warunki korzystania z terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich,
 - c) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, w szczególności w projekcie budowlanym, w przypadku decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14, 18, 23, 26 i 27 ustawy,
 - d) wymogi w zakresie przeciwdziałania skutkom awarii przemysłowych, w odniesieniu do przedsięwzięć zaliczanych do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska,
 - e) wymogi w zakresie ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, dla których przeprowadzono postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko,
 - f) gotowość instalacji do wychwytywania dwutlenku węgla w przypadku instalacji do spalania paliw w celu wytwarzania energii elektrycznej, o elektrycznej mocy znamionowej nie mniejszej niż 300 MW;
- 2) w przypadku gdy z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika potrzeba:
 - a) wykonania kompensacji przyrodniczej – stwierdza konieczność wykonania tej kompensacji,
 - b) unikania, zapobiegania, ograniczania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - nakłada obowiązek tych działań,
 - c) monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - nakłada obowiązek monitorowania, określając jego zakres, termin i obowiązki co do przedłożenia informacji o jego wynikach regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, organowi wydającemu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach oraz, gdy jest to uzasadnione, wskazuje inne organy, którym należy przedłożyć wyniki, spośród następujących:
 - wójt, burmistrz lub prezydent miasta,
 - starosta,

- marszałek województwa,
 - wojewódzki inspektor ochrony środowiska;
- 3) w przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska, stwierdza konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania;
- 4) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, z zastrzeżeniem pkt 4a i 4b; nie dotyczy to inwestycji w zakresie terminalu;
- 4a) nakłada obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę dla inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej lub inwestycji jej towarzyszącej wydawanej na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2011r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;
- 4b) może nałożyć obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na prace przygotowawcze wydawanej na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2011r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;
- 5) może nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia.
- 6) w przypadku stwierdzenia konieczności utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania - nakłada obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia oraz wskazując inne organy, którym także należy ją przedstawić

Stosownie do brzmienia ust. 1a ww. przepisu w przypadku nałożenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4b, ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przeprowadza Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska. Przepisy działu V rozdziału 4 stosuje się odpowiednio.

W myśl ust. 2 ww. artykułu w stanowisku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 tego przepisu, właściwy organ stwierdza konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy, oraz pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4b, biorąc pod uwagę w szczególności następujące okoliczności:

- 1) posiadane na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dane na temat przedsięwzięcia nie pozwalają wystarczająco ocenić jego oddziaływania na środowisko lub wymagają uszczegółowienia w ramach decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4b;
- 2) ze względu na rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia oraz jego powiązania z innymi przedsięwzięciami istnieje możliwość kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć znajdujących się na obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;
- 3) istnieje możliwość oddziaływania przedsięwzięcia na obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000 oraz pozostałe formy ochrony przyrody.

Zgodnie z treścią ust. 3 ww. przepisu charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W myśl art. 83 ust. 1 ustawy w analizie porealizacyjnej, o której mowa w art. 82 ust. 1 pkt 5 ustawy, dokonuje się porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w

szczegółności ustaleń dotyczących przewidywanego charakteru i zakresu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz planowanych działań zapobiegawczych z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko i działaniami podjętymi dla jego ograniczenia. W świetle ust. 2 ww. artykułu jeżeli z analizy porealizacyjnej wynika, że dla przedsięwzięcia konieczne jest ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania, do analizy powinna być załączona poświadczona przez właściwy organ kopia mapy ewidencyjnej z zaznaczonym przebiegiem granic obszaru, na którym jest konieczne utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania.

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. W myśl ust. 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
 - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
 - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
 - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
 - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1
 - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
 - c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;
- 2) w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl ust. 3 tego przepisu organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy

- 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji;
- 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1;
- 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86a ustawy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekazuje ostateczne decyzje, o których mowa w art. 71 ust. 1, wraz z kopią załączników organowi ochrony środowiska, o którym mowa w art. 378 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 86b ustawy stanowi, że w przypadku gdy strona złożyła odwołanie od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a organ, który wydał decyzję, uzna, że odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, stosuje się przepis art. 132 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że zgodę na uchylenie lub zmianę decyzji zgodnie z żądaniem odwołania wyraża jedynie podmiot planujący realizację przedsięwzięcia. Natomiast zgodnie z art. 86c tej ustawy wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które

nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

W myśl art. 86d ust. 1 ustawy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia:

- 1) zawiesza postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
- 2) umarza postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach - jeżeli nie zagraża to interesowi społecznemu.

W myśl ust. 2 tego przepisu jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia nie zwróci się o podjęcie postępowania, żądanie wszczęcia postępowania uważa się za wycofane. W myśl ust. 3 tego przepisu przepisów art. 98 i art. 105 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

Z kolei w myśl postanowień art. 87 ustawy przepisy niniejszego działu oraz działu VI stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepis art. 155 kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem, że zgodę wyraża wyłącznie strona, która złożyła wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot, na którego została przeniesiona decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonano w sprawie w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010r. Nr 213, poz. 1397 – tekst jedn.: Dz. U. z 2016r. poz. 71). Przedmiotowe przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane przez organ I instancji jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określone w § 3 ust. 1 pkt 52 lit b i § 3 ust. 1 pkt 80 tego rozporządzenia. W tym miejscu Kolegium wskazuje również, że z dniem 11 października 2019r. weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019r. poz. 1839). Przy czym na mocy postanowień § 4 tego rozporządzenia do przedsięwzięć, w przypadku których przed dniem wejścia w życie rozporządzenia wszczęto i nie zakończono przynajmniej jednego z postępowań w sprawie decyzji, zgłoszeń lub uchwał, o których mowa w art. 71 ust. 1 oraz art. 72 ust. 1 – 1b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Z kolei podstawę procesową wydania decyzji przez Kolegium jako organu odwoławczego stanowią normy zawarte w art. 138 kpa w brzmieniu dotychczasowym. Należy bowiem mieć na uwadze, że w dniu 1 czerwca 2017r. weszła w życie nowelizacja Kodeksu postępowania administracyjnego (w skrócie: „kpa”), dokonana poprzez art. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2017r., Poz. 935). Ustawa nowelizująca zawiera przepisy przejściowe. W zakresie procedury administracyjnej przepisem tym jest art. 16, który stanowi, że do postępowań administracyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy ostateczną decyzją lub postanowieniem stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (czyli przepisy kpa), w brzmieniu dotychczasowym, z tym, że do tych postępowań stosuje się przepisy art. 96a-96n ustawy zmienianej w art. 1. W przedmiotowej sprawie zatem, mają zastosowanie przepisy kpa w brzmieniu dotychczasowym.

Zgodnie zatem z art. 138 § 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo

2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo

3) umarza postępowanie odwoławcze.

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 ww. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 kpa wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Po analizie zatem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po rozważeniu stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, iż zaskarżona decyzja nie może się ostać w obrocie prawnym, a w sprawie zastosowanie znajdzie cytowany powyżej art. 138 § 2 kpa. Decyzja kasacyjna, o której mowa w tym przepisie może zostać wydana w przypadku łącznego wystąpienia dwóch przesłanek, tj.: 1) zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, 2) konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Kolegium stwierdza, że zaskarżona decyzja wydana została z naruszeniem przepisów postępowania, a to art. 7 i 77 § 1 kpa, ponieważ organ I instancji orzekł bez wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Zgodnie z art. 7 kpa, statuującym zasadę prawdy obiektywnej, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 kpa organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Obowiązek rzetelnego i wyczerpującego zgromadzenia materiału dowodowego oznacza obowiązek podjęcia przez organ administracyjny wszystkich niezbędnych działań, w tym obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu czy też na wniosek strony, służących ustaleniu stanu faktycznego sprawy; materiał dowodowy zebrany w sprawie winien bowiem być kompletny, tj. dotyczący wszystkich okoliczności faktycznych, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Z kolei obowiązek rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Negatywne konsekwencje zaniedbania należących do organu czynności dowodowych nie mogą obciążać strony. Wykonanie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym. W dalszej części uzasadnienia wskazane zostaną naruszenia przepisów postępowania przez organ I instancji oraz konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy mający istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Wyjaśnić przyjdzie, iż decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy - ooś,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy - ooś lub dokonanie zgłoszenia: budowy,

wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części,
a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Zauważyć bowiem należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań. Wydanie decyzji negatywnej tj. odmawiającej określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia następuje w przypadkach:

- niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony, nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych dla przedsięwzięć wymienionych w art. 80 ust. 2 zd. 2 ustawy – ooś,
- odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający;
- gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ – wariant dopuszczony do realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy – ooś).

W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w pierwszej kolejności zwraca uwagę, że wydając rozstrzygnięcie w tej sprawie zarówno organ I instancji, jak i organ odwoławczy obowiązane były brać pod uwagę pogląd wyrażony w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11 lipca 2018r., sygn. akt: II SA/Gl 413/18 oraz w obecnie wydanym wyroku tegoż Sądu z dnia 7 października 2020r., sygn. akt II SA/Gl 411/20.

Wyjaśnić należy, że prawomocny wyrok sądu administracyjnego wiąże w sprawie, w której został wydany. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, w myśl przepisu art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, organy administracyjne związane są oceną prawną i wskazaniem co do dalszego postępowania wyrażonymi w orzeczeniu sądu administracyjnego. Jak to bowiem wynika z ugruntowanego stanowiska sądów administracyjnych, skutki wyroku sądu administracyjnego dotyczą każdego nowego postępowania prowadzonego w zakresie danej sprawy i obejmują zarówno postępowanie sądowoadministracyjne, w którym orzeczenie to zostało wydane; postępowanie administracyjne, w którym zapadło zaskarżone rozstrzygnięcie administracyjne; przyszłe

postępowanie administracyjne, w tym także w sprawie stwierdzenia nieważności aktu i wznowienia postępowania administracyjnego, oraz ewentualne przyszłe postępowanie sądowo administracyjne, w tym także przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w przypadku ewentualnego rozpoznawania skargi kasacyjnej od ponownego wyroku sądu pierwszej instancji (por.: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 17 marca 2009r., sygn. akt I SA/Łd 1230/08, Lex Nr 493588). Stąd skutkiem wyroku sądu administracyjnego w toku każdego z tych postępowań jest zakaz formułowania nowych ocen prawnych – sprzecznych z wyrażonym wcześniej przez sąd administracyjny poglądem.

Z uwagi na powyższe zarówno Kolegium jak i organ I instancji przy ponownym rozpatrywaniu sprawy, związane są oceną wyrażoną w ww. prawomocnych wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach.

W pierwszej kolejności Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt II SA/Gl 411/20, Sąd ten wskazał, iż [cyt.] „SKO nie dostrzegło, że zaskarżona decyzja zapadła w wyniku złożenia odwołania przez organizację społeczną występującą na prawach strony w tym postępowaniu. Z powyższych względów w sprawie o wydanie decyzji środowiskowej prawo do ochrony interesu prawnego może być skutecznie realizowane poprzez wskazanie konkretnego przepisu prawa materialnego, który chroni bezpośredni i rzeczywisty interes, a który zostaje naruszony postanowieniami takiej decyzji. Problem statusu stron postępowania w sprawie o wydanie decyzji środowiskowej został dostrzeżony przez ustawodawcę. Na mocy art. 509 pkt 8 lit. c) ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1566) zmieniającej ustawę z dnia 1 stycznia 2018 r. do jej art. 74 dodano ust. 3a w następującym brzmieniu: "Stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Przez obszar ten rozumie się: 1) działki przylegające bezpośrednio do działek, na których ma być realizowane przedsięwzięcie; 2) działki, na których w wyniku realizacji lub funkcjonowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska; 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem"."

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje zatem, że zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy – o oś organizacji ekologiczne, które powołując się na swoje cele statutowe, zgłaszają chęć uczestniczenia w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, uczestniczą w nim na prawach strony, jeżeli prowadzą działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia tego postępowania. Przepisu art. 31 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się. Z kolei zgodnie z ust. 2 tego przepisu organizacji ekologicznej służy prawo wniesienia odwołania od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa prowadzonym przez organ pierwszej instancji; wniesienie odwołania jest równoznaczne ze zgłoszeniem chęci uczestniczenia w takim postępowaniu. W postępowaniu odwoławczym organizacja uczestniczy na prawach strony. Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b zgłosiło chęć uczestniczenia w przedmiotowym postępowaniu przed organem I instancji. Z dokumentów przedłożonych przez Stowarzyszenie oraz zgromadzonych przez organ I instancji wynikało, że ww. Stowarzyszenie prowadziło działalność statutową jako stowarzyszenie zwykłe od dnia 24.10.2013r., po czym w związku ze zmianą przepisów ustawy - Prawo o stowarzyszeniach dokonano jego wpisu do Ewidencji Stowarzyszeń Zwykłych z dnia 3.02.2017r. Twierdzenia te potwierdzają także zapisy rejestru stowarzyszeń zwykłych Urzędu Miasta w Dąbrowie

Górnicy (wydruk w aktach sprawy organu I instancji). Wobec tego organ I instancji postanowieniem z 12.09.2017r. dopuścił ww. Stowarzyszenie do udziału w prowadzonym postępowaniu na prawach strony, choć ta czynność nie wymagała tej formy prawnej. Nie stanowiło to jednak naruszenia prawa mającego jakikolwiek wpływ na wynik postępowania. Temu też Stowarzyszeniu służyło, w świetle powyżej cytowanych przepisów, prawo do złożenia odwołania, z którego to uprawnienia skorzystało. Zatem Kolegium stwierdziło, że Stowarzyszenie było legitymowane do złożenia odwołania od decyzji organu I instancji.

Dalej wskazać przyjdzie, że w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11 lipca 2018r., sygn. akt: II SA/Gl 413/18, Sąd ten odniósł się do zasad ustalania stron postępowania, podobnie jak w obecnie wydanym wyroku. W tym zakresie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wyjaśnia jednak, że przedstawiony w wyroku z dnia 11 lipca 2018r., sygn. akt: II SA/Gl 413/18 stan prawny dotyczący zasad ustalania stron w tym postępowaniu uległ zmianie. Wskazać przyjdzie, że definicja strony została wprowadzona do ustawy – ooś na mocy art. 509 pkt 8 lit c ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne (Dz. U. z 2017r. poz. 1566 z późn. zm.). Ustawa ta weszła w życie z dniem 1 stycznia 2018r., a wraz z nią ust. 3a art. 74 ustawy – ooś na mocy przepisu przejściowego art. 545 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne

Jednakże przepis art. 545 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne został znówelizowany art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lutego 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne (Dz. U. z 2018r. poz. 710). Na mocy tej nowelizacji art. 545 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. Prawo wodne otrzymał brzmienie: „1. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz w sprawach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania albo zmiany decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017r. poz. 1405, 1566 i 1999), stosuje się przepisy obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2018r. Ustawa z dnia 28 lutego 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, to jest z dniem 26 kwietnia 2018r., z wyjątkiem art. 1 pkt 2 lit. c oraz lit. d, które weszły w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, z mocą od dnia 1 stycznia 2018r. W świetle przywołanego przepisu przejściowego, zamieszczonego w ustawie z dnia 28 lutego 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne, w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy - ooś sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 28 lutego 2018r. o zmianie ustawy – Prawo wodne, za wyjątkiem znówelizowanych tym aktem prawnym przepisów art. 64 ust. 2 pkt 3, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3, art. 80 ust. 2, art. 81 ust. 3 oraz art. 90 ust. 1b ustawy - ooś, które obowiązują w brzmieniu po ww. nowelizacji.

Uprzednio wydana decyzja Kolegium zapadła w dniu 18.04.2018r., a zatem w okresie, gdy powyższa definicja strony obowiązywała. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach obowiązany zaś był do oceny zgodności z prawem tej decyzji według stanu prawnego na dzień jej wydania, tj. 18.04.2018r., co też nastąpiło.

Kolegium wskazuje jednak, że zgodnie z art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że **przepisy prawa uległy zmianie**. W przedmiotowej sprawie z taką sytuacją mamy do czynienia w zakresie ustalenia kręgu stron w postępowaniu. Kolegium, jak i organ I instancji obowiązane były zatem ustalić strony w postępowaniu, wobec braku definicji, w oparciu o kryteria wypracowane przez orzecznictwo sądowoadministracyjne, na gruncie ustawy - ooś sprzed wprowadzenia definicji strony na mocy art. 509 pkt 8 lit c ustawy z dnia

20 lipca 2017r. Prawo wodne (Dz. U. z 2017r. poz. 1566 z późn. zm.). Z uwagi na wyżej opisane zmiany prawa, przy ustalaniu kręgu stron organy obowiązane były stosować regulację przewidzianą art. 28 kpa w związku z art. 74 ust. 1 pkt 3 i pkt 3a ustawy – ooś w związku z art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, a co za tym idzie art. 49 kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy – ooś. Wskazać zatem przyjdzie, że przymiot stron w sprawie należało ocenić wychodząc od regulacji ogólnej zamieszczonej w art. 28 kpa. Zgodnie z powołanym przepisem stroną postępowania administracyjnego jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo, kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Istotą interesu prawnego jest jego związek z konkretną normą prawa materialnego, tj. taką normą, którą można wskazać jako jego podstawę i z której podmiot legitymujący się tym interesem może wywodzić swoje racje. Mieć interes prawny w postępowaniu administracyjnym znaczy więc to samo, co ustalić przepis prawa materialnego, na podstawie którego można skutecznie żądać czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś własnej potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu, sprzecznych z potrzebami danego podmiotu - strony postępowania. Interes prawny powinien być konkretny, indywidualny, aktualny i sprawdzalny obiektywnie, dający się zaspokoić przez wydanie decyzji. W każdym razie chodzi o interes prawny szeroko pojmowany tzn. chroniony prawem przedmiotowym (powszechnie obowiązującym) nie zaś chroniony tylko prawem administracyjnym materialnym lub procesowym. Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie osobie przymiotu strony w określonej sprawie, musi bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej podmiotu. Brak bezpośredniości wpływu sprawy na sferę prawną osoby nie pozwala na uznanie jej za stronę (M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego Komentarz, Zakamycze 2000, s. 238). Od interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, tj. sytuację w której dany podmiot jest wprawdzie zainteresowany sposobem rozstrzygnięcia danej sprawy, nie może jednak tego zainteresowania poprzeć przepisami prawa, mającymi stanowić podstawę skierowanego żądania w zakresie podjęcia stosownych czynności przez organ administracyjny (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 września 1999 r., sygn. akt IV SA 1285/98, opublikowany w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Interes prawny, o którym mowa w art. 28 kpa, musi zatem wynikać z przepisów prawa materialnego, w niektórych przypadkach także procesowego. Badając istnienie interesu prawnego należy odnieść się do konkretnego przepisu prawa, z którego ten interes prawny można wywodzić. W sprawach o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a zatem w przedmiotowej sprawie, przepisami prawa materialnego, z których wywodzi się interes prawny jest przepis art. 74 ust. 1 pkt 3 i pkt 3a ustawy - ooś w związku z art. 140 kodeksu cywilnego, o czym była mowa powyżej. Przedmiotowe przepisy były już cytowane powyżej w uzasadnieniu niniejszej decyzji, natomiast przepis art. 140 Kodeksu cywilnego stanowi, że w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy. W tych samych granicach może rozporządzać rzeczą. Systemowa wykładnia tych przepisów prawnych wskazuje, iż interes prawny w postępowaniach w przedmiocie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach posiadają podmioty będące właścicielami nieruchomości znajdujących się w obszarze (zasięgu) oddziaływania przedsięwzięcia. Decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach mają i taki skutek, iż pozwalają na oddziaływanie na nieruchomości stanowiące własność innych podmiotów. Dlatego właściciele takich nieruchomości mają interes prawny w postępowaniach administracyjnych, których przedmiotem jest wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Nadto Kolegium stwierdza, że nie tylko właściciele, ale i inne podmioty posiadające prawa rzeczowe do nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia mają status stron w postępowaniach w sprawie wydania decyzji o

środowiskowych uwarunkowaniach ponieważ zakres ich uprawnień jest zbliżony do prawa własności. Przymiot strony w przedmiotowym postępowaniu będzie zatem posiadał wnioskodawca oraz podmioty mające tytuł prawnorzeczowy do nieruchomości, na której będzie realizowane przedsięwzięcie; do nieruchomości bezpośrednio sąsiadujących z terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie; oraz do nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

W świetle przedstawionego wyводу oraz stanowiska wyrażonego w wyroku z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt: II SA/GI 413/18 i z dnia 7 października 2020r., sygn. akt II SA/GI 411/20 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, w tym co do obszaru oddziaływania przedsięwzięcia, stronami przedmiotowego postępowania obok wnioskodawcy będą podmioty, którym będzie służyć prawo rzeczowe do nieruchomości bezpośrednio sąsiadujących z terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie oraz do nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Krąg ten będzie musiał zostać ponownie zweryfikowany przez organ I instancji w oparciu o ponownie zbadany obszar oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ponowie prowadzonym postępowaniu, a to z uwagi na to, że nie sposób badać kręgu stron postępowania bez uprzedniego zbadania obszaru oddziaływania przedsięwzięcia na środowiskowa, które to elementy postępowania są ze sobą sprzężone.

W powyższym wyroku z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt: II SA/GI 413/18 Sąd wskazał, że [cyt.:] „Sąd podziela natomiast zarzut sformułowany w pkt. 6 sprzeciwu, co do kwestii naruszenia art. 7 i 77 k.p.a w zw. z art. 138 § 2 k.p.a. w zakresie w jakim SKO przyjęło, że stan faktyczny sprawy w części dotyczącej ustalenia przez organ pierwszej instancji zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko nie został należycie i wyczerpująco wyjaśniony. Brak jest bowiem podstaw (dowodów), aby pogląd taki formułować w sytuacji, w której tak z karty informacyjnej, jak i z raportu, poprzedzonego analizą, wynika, iż oddziaływanie przedsięwzięcia będzie mieściło się w granicach terenu stanowiącego własność inwestora.” Jednocześnie jednak w wyroku z dnia 7 października 2020r. sygn. akt II SA/GI 411/20 Sąd wskazał, że [cyt.:] „Trzeba bowiem podnieść, że w prawomocnym wyroku tut. Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. sygn. akt II SA/GI 413/18 (CBOS), wydanym w sprawie nowej organizacji zabudowy (szczegółowo opisanym na str. 6 niniejszego uzasadnienia), Sąd zwrócił uwagę na wielowątkowy stan faktyczny w sprawie i wynikającą z niego złożoność problemów prawnych, oraz uznał, że SKO błędnie przyjęło, że w części dotyczącej ustalenia przez organ I instancji zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko stan faktyczny został należycie i wyczerpująco wyjaśniony.” W dalszej części Sąd ten zauważył, że [cyt.:] „...zakres decyzji organu I instancji z dnia z dnia 3 lipca 2019 r., dotyczącej przedsięwzięcia nowa organizacja zabudowy, jest znacznie szerszy niż pierwotnie wydanej przez ten organ decyzji, która była przedmiotem analizy dokonanej w prawomocnym wyroku tut. Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. sygn. akt II SA/GI 413/18 (CBOS). Dotyczy to zarówno powierzchni dokupionych przez Spółkę nowych działek uwzględnionych w nowej organizacji zabudowy, jak i prawie trzykrotnie zwiększonej powierzchni hal magazynowych w porównaniu z pierwotną kartą informacyjną (była jedna hala o powierzchni około 2 000 m² a obecnie są to trzy nowe hale o łącznej powierzchni około 5 838 m²), a także nowy parking, większy plac magazynowo-manewrowy oraz budowa od podstaw linii odzysku szkła opakowaniowego o wydajności 20 Mg/h w przebudowanej hali technologicznej wraz z wyposażeniem jej w moduł Roentgena (przeniesienie planowanej do realizacji inwestycji z istniejącej hali magazynowej nr 1 w południowej części zakładu), a także możliwość prowadzenia odzysku procesu R 13, czyli magazynowanie odpadów poprzedzające którykolwiek z procesów wymienionych w pozycji R-1 do R-12 dla stłuczki szklanej (por. opis decyzji organu I instancji na str. 7-8 niniejszego uzasadnienia). Tymczasem obszar oddziaływania na środowisko został określony na podstawie analiz zawartych w dokumentacji złożonej do wniosku Spółki i przeanalizowany po otrzymaniu

raportu z miesiąca maja 2017 r. z uwzględnieniem równoległego przedsięwzięcia pod nazwą: "Modernizacja Centrum Recyklingu Szkła w Dąbrowie Górniczej - Strzemieszycach", na które Spółka uzyskała odrębną decyzję organu I instancji o środowiskowych uwarunkowaniach nr 17/Ś/16 z dnia 18 lutego 2016 r. (k. 10 uzasadnienia decyzji organu I instancji z dnia 3 lipca 2019 r.), która dotyczy tych samych działek ewidencyjnych Spółki, co przedsięwzięcie nowa organizacja zabudowy (karta mapy 19, obręb Strzemieszyce Wielkie)."

Wobec powyższego stwierdzić przyjdzie, że w stosunku do równoległego przedsięwzięcia pn. "Modernizacja Centrum Recyklingu Szkła w Dąbrowie Górniczej - Strzemieszycach" obecnie badane przedsięwzięcie ma znacznie szerszy zasięg. Planowane do realizacji przedsięwzięcie ma zostać zlokalizowane na terenie o łącznej powierzchni 6,4231 ha. Dla jego realizacji Spółka do obecnego terenu południowego o powierzchni 3,984 ha, w 2016r. dokupiła teren o powierzchni 2,4384 ha przylegający bezpośrednio od północy do granicy terenu południowego. Według akt sprawy zakład Spółki obecnie ma składać się z dwóch części południowej, na której Spółka prowadzi Centrum Recyklingu Szkła, w którym eksploatowana jest instalacja do odzysku stłuczki szklanej oraz północnej - w całości przeznaczonej do przebudowy i ponownego zagospodarowania. W ramach planowanego do realizacji przedsięwzięcia pn. "Modernizacja Centrum Recyklingu Szkła w Dąbrowie Górniczej - Strzemieszycach" Spółka przewiduje rozbudowę instalacji do odzysku stłuczki szklanej o dwie linie technologiczne: 1/ linię segregacji szkła opakowaniowego o maksymalnej wydajności około 20 Mg/h, 2/ linię przetwarzania stłuczki szklanej, głównie szkła płaskiego o maksymalnej wydajności około 20 Mg/h. Jako drugi etap planuje wyposażenie ww. linii w moduły Roentgena do wydzielania zanieczyszczeń ze strumienia stłuczki w celu otrzymania produktu wyższej jakości. Dodatkowo przedsięwzięcie to ma na celu zmianę organizacji pracy całej instalacji do odzysku stłuczki szklanej o możliwości pracy w systemie trózmianowym przez 7 dni w tygodniu. W wyniku realizacji tego przedsięwzięcia do eksploatacji ma powrócić linia dokruszania szkła z kruszarką Dragon. Natomiast planowane do realizacji obecnie analizowane przedsięwzięcie pn. „Nowa organizacja zabudowy magazynowej wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą w DSS Recykling Sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej przy ul. Magazynowej 1 przewidzianego do realizacji w Dąbrowie Górniczej przy ul. Magazynowej 1, na działkach ewidencyjnych nr 4019, 4020, 4023, 4026, 4027, 4028/1, 4029/1, 4030/1, 4031/1, 4032/1, 5609, 5608, 4035, 4039/1, 4040/1, 4041/1, 4042/1, 5500/2, 5500/3, 5500/4, 4012/2, 5501/2, 5501/3, 5501/4, 5501/5, 5502, 5503, 3999/2, 4016/2, 4017/2, 4002/2 (k.m. 19, obręb: Strzemieszyce Wielkie)” ma polegać na: 1/. przebudowie hali technologicznej o powierzchni około 1140 m² i rozbudowę jej o skrzydło o powierzchni około 500 m² (na nowym terenie), 2/. budowie trzech nowych hal magazynowych szkła o łącznej powierzchni około 5838 m², w tym hali magazynowej w południowej istniejącej części zakładu o powierzchni 1872 m², w zachodniej części nowego terenu o powierzchni 2016 m², we wschodniej części nowego terenu o powierzchni 1950 m², 3/. budowie placów magazynowo-manewrowych o łącznej powierzchni ok. 19 250 m², wokół projektowanych hal magazynowych i przebudowanej linii technologicznej, 4/. budowie parkingu dla samochodów osobowych przy wjeździe na teren zakładu o powierzchni 500 m², 5/. wyburzeniu dawnego budynku biurowo-socjalnego znajdującego się we wschodniej części nowego terenu, 6/. budowie linii do odzysku szkła opakowaniowego o wydajności 20 Mg/h w przebudowanej hali technologicznej wraz z wyposażeniem jej w moduł Roentgena (przeniesienie planowanej do realizacji inwestycji z istniejącej hali magazynowej Nr 1 w południowej części zakładu), 7/. możliwości prowadzenia procesu odzysku R13 czyli magazynowania odpadów poprzedzających którykolwiek z procesów wymienionych w pozycji R-1 do R-12 dla stłuczki szklanej, 8/. określeniu możliwości pracy zakładu Spółki przez 7 dni w tygodniu w porze dziennej i nocnej. Tymczasem analiza tego przedsięwzięcia i jego obszaru oddziaływania na środowisko została przeprowadzona w oparciu o raport z miesiąca maja 2017 r. z uwzględnieniem równoległego

przedsięwzięcia pn. "Modernizacja Centrum Recyklingu Szkła w Dąbrowie Górniczej - Strzemieszycach". Kolegium zauważa w świetle powyższego, iż zwiększeniu ulegnie powierzchnia placów magazynowo-manewrowych, prowadzić to będzie do zwiększenia ruchu pojazdów, a co za tym idzie emisji zanieczyszczeń do powietrza i hałasu, z kolei zwiększenie powierzchni utwardzonych, w tym także dachów z uwagi na projektowane hale, prowadzić będzie do zwiększenia ilości wód opadowych i roztopowych, zwiększeniu ulegnie ilość przetwarzanego, a więc i dostarczanego, w stosunku do stanu obecnego szkła. Jak wskazał Sąd w wyroku z dnia 7 października 2020r. sygn. akt II SA/GI 411/20 [cyt.:] „Przykładowo, na str. 1 wersji ujednoliconej raportu z maja 2017 r. wskazuje się, że realizacja przedsięwzięcia polega na nowej hali magazynowej (w tym dla odpadów stłuczki szklanej) i placach magazynowo-manewrowych oraz przebudowie istniejącej hali technologicznej, do której przeniesiona zostanie linia odzysku szkła opakowaniowego. Nie zmieni się instalacja do odzysku stłuczki szklanej oraz wydajność tej instalacji i będzie na poziomie 160 000Mg odpadowego szkła na rok (tak jak podano w raporcie innego przedsięwzięcia pod nazwą "Modernizacja Centrum Recyklingu Szkła w Dąbrowie Górniczej - Strzemieszycach"). Na str. 59 raportu zastrzeżono, że część powierzchni magazynowych będzie przeznaczona do magazynowania szkła i odpadów szkła odrębnym podmiotom gospodarczym. Nie ulega wątpliwości, że proces magazynowania stłuczki szklanej może być źródłem emisji zanieczyszczeń pyłowych, a unos pyłów może następować w niesprzyjającej pogodzie i występowaniu porywistych wiatrów. Źródłem emisji będą dwie linie przetwarzania stłuczki szklanej (str. 70). Mimo tych ustaleń na str. 72 raportu stwierdza się, że: "Parametry emisyjne oraz wielkość emisji z procesu usuwania lekkich frakcji zanieczyszczeń w tej linii nie ulegną zmianie". Skoro ma być przetwarzana (a więc i dostarczana) większa ilość szkła, które może być źródłem emisji zanieczyszczeń pyłowych, to logicznym jest wniosek, że może dojść do zwiększenia zanieczyszczeń w stosunku do stanu, kiedy tego szkła dostarcza się i przerabia mniejszą ilość. Do tych kwestii SKO nie nawiązało, ani też nie zażądało ustosunkowania się do tych wątpliwości przez Spółkę. Ma to znaczenie w kontekście ustalenia obszaru oddziaływania na otoczenie i zgodności z przepisami planu miejscowego." Wobec tego, w ocenie Kolegium, niezbędnym jest ponowne zbadanie zasięgu oddziaływania planowanego do realizacji przedsięwzięcia zwłaszcza, że przewidziane do realizacji przedsięwzięcie w niniejszym postępowaniu ma szerszy zakres niż przedsięwzięcie pn. "Modernizacja Centrum Recyklingu Szkła w Dąbrowie Górniczej - Strzemieszycach". Zatem obszar oddziaływania planowanego obecnie do realizacji przedsięwzięcia nie może być tożsamy z ww. planowanym do realizacji przedsięwzięciem i podlegać będzie w ponownie prowadzonym postępowaniu weryfikacji. Przy tym na uwadze organ I instancji będzie miał wnioski dowodowe zgłoszone przez odwołujące się Stowarzyszenie, w których wskazuje na unoszenie się drobin szkła w powietrzu (dowód - pismo WIOŚ w Katowicach z 13.01.2015r. nr IN.VII.7024.8.2014, w którym organ ten wskazuje na obecność drobin szkła w powietrzu w obrębie terenów zabudowy mieszkaniowej zlokalizowanej w sąsiedztwie zakładu DSS Recykling Sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej), zaleganiu odpadów szkła na drogach dojazdowych do zakładu, emisję hałasu poza terenem zakładu. Dla ponownego zbadania obszaru oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko istotne jest także stanowisko zaprezentowane w wyroku z dnia 7 października 2020r. sygn. akt II SA/GI 411/20, w którym Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach zaznaczył, iż [cyt.:] „Zdaniem składu orzekającego prawie każda inwestycja i eksploatacja związanej z nią instalacji lub urządzenia oddziałuje na środowisko i opowiada się za tym, aby zakaz oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ujmować jak zakaz przekraczania standardów jakości środowiska, a więc przekraczania standardów emisyjnych wynikających z obowiązujących norm.” Jednocześnie Kolegium stwierdza, iż dla zbadania oddziaływania projektowanego przedsięwzięcia na środowisko organ I instancji przeprowadził oględziny terenu w dniu 25.04.2019r. Z czynności tej sporządził adnotację urzędową, w której zanotował m. in., że na drogach prowadzących do

zakładu nie stwierdzono zanieczyszczeń pyłem szklanym, ani kumulacji oddziaływań z innymi zakładami. Odnosząc się do poprawności przeprowadzonej czynności wskazać przyjdzie, że w myśl art. 67 § 1 kpa organ administracji publicznej sporządza zwięzły protokół z każdej czynności postępowania, mającej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że czynność została w inny sposób utrwalona na piśmie, przy czym w myśl § 2 tego artykułu w szczególności sporządza się protokół m. in. z oględzin. Stosownie do treści art. 68 § 1 kpa protokół sporządza się tak, aby z niego wynikało, kto, kiedy, gdzie i jakich czynności dokonał, kto i w jakim charakterze był przy tym obecny, co i w jaki sposób w wyniku tych czynności ustalono i jakie uwagi zgłosiły obecne osoby. W myśl postanowień § 2 tego artykułu protokół odczytuje się wszystkim osobom obecnym, biorącym udział w czynności urzędowej, które powinny następnie protokół podpisać. Odmowę lub brak podpisu którejkolwiek osoby należy omówić w protokole. Z kolei w myśl art. 79 § 1 kpa, strona powinna być zawiadomiona o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu ze świadków, biegłych lub oględzin przynajmniej na siedem dni przed terminem. Strona ma prawo brać udział w przeprowadzeniu dowodu, może zadawać pytania świadkom, biegłym i stronom oraz składać wyjaśnienia. (§ 2). Wskazać należy, że oględziny to środek dowodowy, który bardziej niż inne środki dowodowe czyni zadość postulatowi bezpośredniości, ponieważ organ ma możliwość dokonywania bezpośrednio spostrzeżeń dotyczących faktów będących przedmiotem dowodu. W tej czynności dowodowej mają prawo brać udział strony/podmioty na prawach stron lub ich pełnomocnicy. Obecność tych osób w tej czynności jest gwarantem prawidłowości i rzetelności dokonywanych przez organ spostrzeżeń. Przepisy kpa obligują organ administracyjny do sporządzania z tej czynności rzetelnego protokołu. Przepisy kpa ustanawiają zatem sformalizowany sposób przeprowadzania dowodów i utrwalania ich wyników, co służyć ma zagwarantowaniu stronom ich prawa do czynnego udziału w postępowaniu, z drugiej zaś strony zabezpiecza organ przed podważeniem wartości i mocy tak zgromadzonych dowodów jako przeprowadzonych niezgodnie z prawem, a zatem ich przydatności dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Z kolei w komentarzu do art. 79 kpa (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Tom I. G. Łaszczyca, Cz. Martysz, A. Matan. Wyd. III, publ. LEX) czytamy [cyt.:] „Konsekwencją zasady czynnego udziału strony w postępowaniu jest obowiązek organu administracyjnego zawiadamiania strony o czynnościach dowodowych, w których może ona uczestniczyć (art. 79 k.p.a.), na co najmniej 7 dni przed terminem. Zachowanie wymogu art. 79 k.p.a., niezależnie od wagi i treści przeprowadzonego dowodu, jest bezwzględny obowiązek organu administracji publicznej, niezależnie od treści i wagi przeprowadzanego dowodu. O wzięciu udziału w przeprowadzaniu dowodu może decydować wyłącznie strona, a nie organ, przed którym toczy się postępowanie administracyjne. Niedopełnienie tego obowiązku stanowi naruszenie przepisów o postępowaniu administracyjnym mającym wpływ na wynik sprawy (por. wyr. NSA z dnia 13 lutego 1986 r., II SA 2015/85, ONSA 1986, nr 1, poz. 13; wyr. WSA we Wrocławiu z dnia 21 lutego 2008 r., II SA/Wr 697/07, LEX nr 487233). W świetle powyższego całkowicie nieuprawnionym było sporządzenie z czynności oględzin przeprowadzonych w dniu 25.04.2019r. adnotacji urzędowej, nadto w czynności tej nie uczestniczyły strony, stowarzyszenia ekologiczne czy ich pełnomocnicy. Tym samym organ I instancji pozbawił te podmioty prawa wypowiedzenia się co do okoliczności stanowiących przedmiot tej czynności. Podważa to wiarygodność i moc dowodową przeprowadzonego dowodu, staje się on przez to nieprzydatny dla ustalenia stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Te same zarzuty należy odnieść do materiału zdjęciowego dołączonego do ww. adnotacji. W aktach sprawy do ww. adnotacji z oględzin dołączono materiał zdjęciowy, który nie został opisany. Nie wynika zatem z niego co konkretnie przedstawia (nie wiadomym jest co zostało na nich utrwalone, ponieważ wydruki zdjęć nie zostały opisane) i przez kogo został sporządzony, a więc jakie okoliczności za pomocą tego materiału dowodowego miały zostać wykazane. Nie wiadomo od kogo ww. materiał zdjęciowy

pochodzi i czy został sporządzony przez przedstawiciela organu czy też pochodzi od innego podmiotu. Zatem na podstawie tych wydruków nie można określić okoliczności mających znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Rozpatrując zatem ponownie przedmiotową sprawę organ I instancji winien mieć na względzie, po pierwsze że zawiadomienie o czynnościach dowodowych wymagających udziału strony/podmiotów na prawach stron, ich pełnomocników, winno odpowiadać art. 79 kpa, co gwarantuje zachowanie ich prawa do czynnego udziału w postępowaniu dowodowym, w przeciwnym razie dochodzi do naruszenia nie tylko ww. przepisu, ale także art. 10 § 1 kpa, który stanowi, że organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, po drugie, że z czynności dowodowych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, sporządza się protokół spełniający wymogi cyt. art. 68 kpa; również materiał zdjęciowy winien być tak opisany, aby z niego wynikało, kto, kiedy, gdzie i w jakim celu tej czynności dokonał, ewentualnie kto i w jakim charakterze był przy wykonywaniu tej czynności obecny, co i w jaki sposób w wyniku tych czynności ustalono i ewentualnie jakie uwagi zgłosiły osoby obecne przy podejmowaniu tej czynności. W ponownie prowadzonym postępowaniu, przy przeprowadzaniu dowodu z oględzin terenu, wskazane uchybienia organ I instancji obowiązany będzie usunąć.

Powracając zaś do rozważań o konieczności ponownego zbadania obszaru oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, Kolegium wskazuje, iż ustalenia w tym zakresie, będą miały istotne znaczenie przy ponownym badaniu zgodności planowanego do realizacji przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Organ I instancji stwierdził, iż planowane przedsięwzięcie jest zgodne z przeznaczeniem 8 PU przewidzianym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, uwzględnił przy tym opinię Urzędu Miejskiego w Dąbrowie Górniczej, zakwestionowaną przez odwołujące się Stowarzyszenie. Nieuprawnione bowiem w ocenie odwołującego się było zaliczenie terenów ul. Orkana, Łaziennej, Modrzejowskiej i Fabrycznej w Dąbrowie Górniczej do terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej i zamieszkania zbiorowego, są to bowiem, w ocenie tegoż Stowarzyszenia, tereny wyłącznie zabudowy jednorodzinnej. Oznaczenie przyjęte przez Urząd Miasta Dąbrowa Górnicza pozwala na przyjęcie wyższych poziomów hałasu. W ocenie odwołującego się Stowarzyszenia są to normy podwyższone o 5dB, a podwyższenie o 3 dB oznacza dwukrotne zwiększenie hałasu. Tymczasem w wyroku z dnia 7 października 2020r. sygn. akt II SA/GI 411/20 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, analizując zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wskazał, że [cyt.:] „Systemowa wykładnia przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że aby dokonać wykładni § 25 ust. 2 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Dąbrowy Górniczej dla terenów położonych w Strzemieszycach w rejonie Sulna, Centrum, Grabocina i Szałasowizny, zatwierdzonego uchwałą Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej Nr XLIV/801/09 z dnia 2 grudnia 2009 r. (Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2010 r., poz. 243, dalej w skrócie: "MPZP"), należy uwzględnić treść pozostałych przepisów rozdziału 3 "Zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu" tego planu. Z § 25 ust. 1 MPZP wynika, że na obszarze objętym planem ustala się zakaz realizacji przedsięwzięć mogących zawsze i potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2, 3 i 4. Z kolei § 25 ust. 2 MPZP określa, że: "Na terenach oznaczonych na rysunku planu symbolami od 1PU do 10PU dopuszcza się realizację przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, a na terenach 1PU, 3PU i 8PU również przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko pod warunkiem, że oddziaływanie na środowisko realizowanego przedsięwzięcia nie przekroczy granicy terenu lub nieruchomości, do której prowadzący działalność posiada tytuł prawny". W przywoływanym akcie prawa lokalnego nie zdefiniowano pojęcia owego oddziaływania, choć wypadnie

dostrzec, że w § 5 ust. 1 pkt 2 planu wyjaśniając pojęcie "działalności nieuciążliwej, usługi nieuciążliwej" wyjaśniono, że jest to taki sposób zagospodarowania, użytkowania i gospodarowania obiektami i terenami, który nie wykracza poza ramy uzyskanych pozwoleń i nie powoduje przekroczenia standardów jakości środowiska określonych w przepisach odrębnych, a której ewentualna uciążliwość ogranicza się do granicy działki budowlanej lub granicy terenu, do którego inwestor posiada tytuł prawny. Innymi słowy pod pojęciem zasięgu uciążliwości oznaczonej działalnością uchwałodawca rozumie działalność, która nie powinna powodować przekroczenia standardów jakości środowiska określonych w przepisach odrębnych stosunku do granicy działki budowlanej lub granicy terenu, do którego inwestor posiada tytuł prawny. Z kolei w § 25 ust. 10 MPZP wskazano, że: "W zakresie ochrony przed hałasem ustala się, że poziom hałasu przenikający do środowiska nie może przekraczać dopuszczalnych wartości określonych w przepisach odrębnych, przy czym wskazuje się, zgodnie z ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, że dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami MN1, MN2, UM i MW obowiązują poziomy hałasu jak dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową, a dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami UO jak dla terenów pod budynki związane ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży". Wyraźnie zatem prawodawca lokalny odnosząc się do źródła uciążliwości jakim jest hałas nawiązuje do konieczności uwzględniania dopuszczalnych wartości określonych w przepisach odrębnych, wyraźnie także wiążąc je z normami określonymi w przepisach ustawy dla oznaczonych terenów. Podobne odniesienie znajduje się w § 25 ust. 11 MPZP, gdy chodzi o ochronę przez polami elektromagnetycznymi."

W świetle zatem powyższego wskazać przyjdzie, że ponownego zbadania wymagać będzie zgodność planowanego do realizacji przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Dąbrowy Górniczej dla terenów położonych w Strzemieszycach w rejonie Sulna, Centrum, Grabocina i Szałasowizny, zatwierdzonego uchwałą Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej Nr XLIV/801/09 z dnia 2 grudnia 2009 r. (Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2010 r., poz. 243). Odwołujące się Stowarzyszenie podniosło i przedstawiło dowody na przekroczenie dopuszczalnych poziomów hałasu poza terenem zakładu Spółki, a także na obecność drobin szkła w powietrzu w obrębie terenów zabudowy mieszkaniowej zlokalizowanej w sąsiedztwie zakładu DSS Recykling Sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej, a także zaleganiu odpadów szkła na drogach dojazdowych do zakładu. Z tego wyprowadziło wnioski o wykraczaniu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia poza granice terenu, do którego inwestor posiada tytuł prawny, co jest niezgodne z zapisami planu dotyczącymi terenów oznaczonych symbolem 8PU, a takim symbolem oznaczony jest teren, na którym planowane jest do realizacji przedsięwzięcie. Jednocześnie wskazać przyjdzie organowi I instancji, iż jest on zobowiązany do samodzielnej interpretacji przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kierując się przy tym zasadami wykładni prawa obowiązującymi tak jak, przy interpretacji pozostałych aktów prawnych. Wskazać należy bowiem, że wykładnia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, powinna odbywać się według tych samych zasad, jakie mają zastosowanie wobec innych aktów prawnych, a podmiotami uprawnionymi do jej dokonania są organy administracji i sądy administracyjne. Nie może jej zatem przeprowadzić biegły w drodze opinii na potrzeby konkretnej sprawy (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22 maja 2014 roku, sygn. akt: II OSK 3020/12), ani inny organ tak jak to uczynił w przypadku przedmiotowej sprawy Prezydent Miasta Dąbrowa Górnicza. W świetle tego co zostało wyżej powiedziane, w ponownie prowadzonym postępowaniu, organ I instancji obowiązany będzie do samodzielnego zbadania zgodności planowanego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Niezbędne przy tym będzie zbadanie zasadności twierdzeń i dowodów na ich poparcie przytaczanych przez odwołujące się Stowarzyszenie.

W celu poczynienia wskazanych powyżej ustaleń, według stanowiska zaprezentowanego w wyroku z dnia 7 października 2020r. sygn. akt II SA/GI 411/20, nieodzowne staje się zbadanie, w ponownie prowadzonym postępowaniu, spójności i aktualności przedłożonego przez Spółkę raportu o oddziaływaniu planowanego do realizacji przedsięwzięcia z maja 2017r. W powyższym wyroku Sąd wskazał, że [cyt.:] „Zdaniem SKO, raport oddziaływania na środowisko jest w pełni poprawny. Nie poczyniono jednak rozważań nad spójnością wewnętrzną raportu w aspekcie zasygnalizowanych w odwołaniu naruszeń prawa, znajdujących się w decyzji organu I instancji.” Natomiast w innym miejscu wyroku Sąd stwierdził, że [cyt.”] „SKO, poza ogólnikowymi hasłami, nie odniosło się także szczegółowo i merytorycznie do zagadnienia aktualności zaakceptowanego raportu oddziaływania na środowisko z miesiąca maja 2017 r., chociaż technologia i wymagania z zakresu ochrony środowiska są zmienne”. Sąd w wyżej wskazanym wyroku dostrzegł, co było już cytowane powyżej, że [cyt.:] „Przykładowo, na str. 1 wersji ujednoliconej raportu z maja 2017 r. wskazuje się, że realizacja przedsięwzięcia polega na nowej hali magazynowej (w tym dla odpadów stłuczki szklanej) i placach magazynowo-manewrowych oraz przebudowie istniejącej hali technologicznej, do której przeniesiona zostanie linia odzysku szkła opakowaniowego. Nie zmieni się instalacja do odzysku stłuczki szklanej oraz wydajność tej instalacji i będzie na poziomie 160 000Mg odpadowego szkła na rok (tak jak podano w raporcie innego przedsięwzięcia pod nazwą "Modernizacja Centrum Recyklingu Szkła w Dąbrowie Górniczej - Strzemieszycach"). Na str. 59 raportu zastrzeżono, że część powierzchni magazynowych będzie przeznaczona do magazynowania szkła i odpadów szkła odrębnym podmiotom gospodarczym. Nie ulega wątpliwości, że proces magazynowania stłuczki szklanej może być źródłem emisji zanieczyszczeń pyłowych, a unos pyłów może następować w niesprzyjającej pogodzie i występowaniu porywistych wiatrów. Źródłem emisji będą dwie linie przetwarzania stłuczki szklanej (str. 70). Mimo tych ustaleń na str. 72 raportu stwierdza się, że: "Parametry emisyjne oraz wielkość emisji z procesu usuwania lekkich frakcji zanieczyszczeń w tej linii nie ulegną zmianie". Skoro ma być przetwarzana (a więc i dostarczana) większa ilość szkła, które może być źródłem emisji zanieczyszczeń pyłowych, to logicznym jest wniosek, że może dojść do zwiększenia zanieczyszczeń w stosunku do stanu, kiedy tego szkła dostarcza się i przerabia mniejszą ilość.” Pomimo, że planowane do realizacji przedsięwzięcie ma znacznie szerszy zasięg niż równoległe do niego planowane do realizacji przedsięwzięcie pn. "Modernizacja Centrum Recyklingu Szkła w Dąbrowie Górniczej - Strzemieszycach", przedstawione w raporcie dane nie różnią się od siebie, gdy tym czasem zwiększeniu ulegnie teren przeznaczony pod place magazynowo-manewrowe, liczba hal, w tym część powierzchni magazynowych będzie przeznaczona do magazynowania szkła i odpadów odrębnym podmiotom. We wniesionym przez Stowarzyszenie odwołaniu podważono nadto dane przyjęte w raporcie dla scharakteryzowania oddziaływania planowanego przedsięwzięcia, a także oddźwięk jaki wywołuje ono wśród lokalnej społeczności, co wszystko to dostrzega także Sąd. Przykładowo w przedmiotowym raporcie o oddziaływaniu na środowisko dla określenia warunków atmosferycznych, przyjęto kierunek i siłę wiatrów dla Górnego Śląska, podczas gdy Strzemieszyce leżą w Zagłębiu Dąbrowskim i panują tu inne warunki pogodowe. Dla wiarygodnych obliczeń konieczne jest zbadanie różny wiatrów w Strzemieszycach, jak również ilości opadów deszczu i temperatur, z uwzględnieniem postępowania w okresie zimowym, w którym nie zakłada się zraszania wodą oraz mogą być takie warunki pogodowe, że przy ujemnych temperaturach będą wiały silne wiatry i unoszenie pyłów będzie poza kontrolą. Zdaniem odwołującego się Stowarzyszenia zbagatelizowano też zanieczyszczenie wód na skutek spłukiwania pyłów z powierzchni, poprzez odprowadzanie ich do środowiska. Stowarzyszenia zauważa wprawdzie, że w terenie jest zlokalizowany odstojnik, ale w jego ocenie ma on zbyt małe wymiary dla ilości wody spływającej z terenu 6 ha. Stowarzyszenie ponadto zauważa, że w raporcie podano również, iż surowiec szklany nieprzetworzony oraz

stłuczka szklana po wstępnym rozdrobnieniu oraz wstępnie przetworzona stłuczka, może być magazynowana na wyłożonym kostką betonową placu wyposażonym w system kanalizacji deszczowej i kierowany do wód powierzchniowych rzeki Rakówki. Tymczasem podczas intensywnych opadów, które występują bardzo często na analizowanym terenie, drobne ziarna stłuczki szklanej i pył szklany będą - zdaniem tego Stowarzyszenia - odprowadzane kanalizacją ściekową do rzeki Rakówka, Białka i Białej Przemszy, a następnie będą trafiać do Wisły, zanieczyszczając ujęcia wody dla mieszkańców miast położonych nad tymi rzekami. Zdaniem odwołującego się Stowarzyszenia badania na wskazane powyżej okoliczności powinny być przeprowadzone przed wydaniem decyzji środowiskowej na koszt Spółki ubiegającej się o decyzję. Stowarzyszenie podnosi również, że drogi dojazdowe i chodniki obecnie już zanieczyszczane są stłuczką szklaną, która spada z samochodów transportujących odpady do zakładu. Jezdnia czyszczona jest tylko po indywidualnych interwencjach mieszkańców w Urzędzie Miejskim. Stowarzyszenie wskazało również na badania przeprowadzone przez Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Katowicach specjalistycznym ambulansem do pomiaru pyłu, które wykazały, że w ciągu 10 badanych dni przez 7 występowały przekroczenia dopuszczalnej normy zanieczyszczenia powietrza pyłem. Dalej podniesiono, że w decyzji organu I instancji podano, że brak jest możliwości odniesienia projektowanej technologii do współczesnych standardów. Nie podano żadnej informacji, skąd uzyskano takie informacje i jaki poziom techniki został uwzględniony. Stowarzyszenie wyjaśniło, że współczesne technologie przerobu odpadów szklanych są nastawione przede wszystkim na obniżenie skutków prowadzonej działalności dla środowiska. Jest to realizowane poprzez wprowadzenie wstępnej segregacji szkła przed kruszeniem, zapewnienie jego czystości, łącznie ze wstępnym myciem, wyciszenie pracy maszyn, zastosowanie izolacji akustycznej hal, hermetyzację urządzeń i pomieszczeń, zastosowanie hermetycznych kontenerów. Nie znając stanu technicznego maszyn i roku ich produkcji planowanego przedsięwzięcia nie można odnieść się do tych przykładów. W związku z tym Stowarzyszenie wyraziło obawy, że projektowany zakład spełniając swoją rolę recyklingu odpadów, jednocześnie będzie zagrożeniem dla środowiska, w którym zostanie zlokalizowany. Wskazało, że ustawa z dnia z 7 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska w art. 143 i art. 207 wymaga spełnienia wymagań, które określają poziom techniczny i technologiczny dla nowo uruchamianych zakładów. Spełnienie tych wymagań i sposób realizacji musi zostać określony w raporcie oddziaływania na środowisko. Zgodnie z art. 143 ustawy Prawo ochrony środowiska technologia stosowana w nowo uruchamianych lub zmienianych w sposób istotny instalacjach i urządzeniach powinna spełniać wymagania, przy których określaniu uwzględnia się w szczególności: stosowanie substancji o małym potencjale zagrożeń; efektywne wytwarzanie oraz wykorzystanie energii; zapewnienie racjonalnego zużycia wody i innych surowców oraz materiałów i paliw; stosowanie technologii bezodpadowych i małoodpadowych oraz możliwość odzysku powstających odpadów; rodzaj, zasięg oraz wielkość emisji; wykorzystywanie porównywalnych procesów i metod, które zostały skutecznie zastosowane w skali przemysłowej; postęp naukowo-techniczny. Natomiast zgodnie z art. 207 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska najlepsze dostępne techniki powinny spełniać wymagania, przy których określaniu uwzględnia się jednocześnie: rachunek kosztów i korzyści; czas niezbędny do wdrożenia najlepszych dostępnych technik dla danego rodzaju instalacji; zapobieganie zagrożeniom dla środowiska powodowanym przez emisje lub ich ograniczanie do minimum; podjęcie środków zapobiegających poważnym awariom przemysłowym lub zmniejszających do minimum powodowane przez nie zagrożenia dla środowiska; termin oddania instalacji do eksploatacji; dokumenty referencyjne BAT oraz konkluzje BAT, o ile zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Przy określaniu najlepszych dostępnych technik bierze się pod uwagę wymagania, o których mowa w art. 143 ustawy Prawo ochrony środowiska, także w przypadku gdy instalacja nie jest nowo uruchamiana lub zmieniana w

sposób istotny. Jednocześnie odwołujące się Stowarzyszenie wskazało, iż w raporcie, a także decyzji organu I instancji zabrakło analizy kumulacji planowanego do realizacji przedsięwzięcia z oddziaływaniem na środowisko znajdujących się na pobliskim terenie zakładów przemysłowych, np. Saint Gobain Glass Polska, skład węgla importowanego ZENNMAR wraz z boczną koleją, MINER produkujący rury stalowe oraz związany z nimi ciężki transport na ulicach. Obszar dzielnic Dąbrowy Górniczej Strzemieszyce Wielkie i Strzemieszyce Małe jest terenem silnie zurbanizowanym i silnie zdegradowanym. Na tym terenie są również silne wpływy innych działających spółek, np. ArcelorMittal Poland S.A., Spalarni SARPI, Kompostowni i Wysypiska odpadów Lipówka i JSW Koksownia Przyjaźń, jako składowiska odpadów hutniczych i komunalnych oraz drogi, w tym szybkiego ruchu. Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. warszawskiej 43b wskazało także, że w raporcie niedostatecznie uwzględniono i przeanalizowana możliwe konflikty społeczne oraz nie uwzględniono uwag mieszkańców, przy wydaniu decyzji przez organ I instancji.

W świetle podniesionych zarzutów niezbędne staje się ponowne przeanalizowanie zapisów raportu pod kątem podniesionych uwag oraz uzupełnienie o brakujące dane, zwłaszcza o analizę na temat powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem (art 66 pkt 3b ustawy – oos) oraz analizę możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem (art. 66 pkt 15 ustawy – oos), które jak wynika z akt, w sprawie występują i nie mają charakteru znikomego o niewielkiej intensywności, a stanowią poważne obawy o stan zdrowia, a nawet życia mieszkańców ww. dzielnic Dąbrowy Górniczej.

Jednocześnie Kolegium zwraca uwagę na konieczność jednoznacznego odniesienia się przez organ I instancji co do charakteru „produktu” przetwarzanego oraz wytwarzanego w zakładzie Spółki. Odwołujące się Stowarzyszenie zwróciło uwagę na brak odniesienia w treści zaskarżonej decyzji do niejednoznacznego określenia nazw: stłuczka szklana, odpad szklany i szkło, co skutkuje brakiem określenia wymagań i sposobu postępowania z produktem w zakresie zastosowanej technologii przerobu produktu oraz procesów recyklingu i odzysku. Podniosło, że w zaskarżonej decyzji dla otrzymywanego wyrobu używane jest pojęcie: „stłuczka szklana”, do czego nie ma odniesienia w podanych uwarunkowaniach dotyczących sposobu produkcji, odzysku lub recyklingu. Wskazało, że stłuczka szklana jest produktem otrzymywanym w procesie kruszenia odpadów szklanych. Rozporządzenie Komisji Europejskiej nr 1179/2012 z dnia 10 grudnia 2012r. określa szczegółowe kryteria dotyczące stłuczki szklanej. Jednak żeby stłuczka przestała być odpadem, musi spełniać wymagania w tym rozporządzeniu określone. W raporcie oddziaływania na środowisko Spółka określiła stanowisko w tej sprawie w następujący sposób: "Najbardziej korzystnym parametrem stłuczki szklanej jest możliwość wielokrotnego przetwarzania stłuczki szklanej bez utraty jej parametrów wyjściowych.". Stowarzyszenie zakwestionowało także ilość odpadów poddawanych procesowi odzysku w planowanym do realizacji przedsięwzięciu oraz podniosło zarzut, iż Spółka prowadzi także działalność w zakresie zbierania i przetwarzania odpadów niebezpiecznych, co nie zostało ujęte w raporcie, ani nie zostało poddane analizie przez organ I instancji. W związku z podniesionymi zarzutami konieczne staje się jednoznaczne wyjaśnienie podnoszonych powyżej wątpliwości w ponownie prowadzonym postępowaniu dla uzyskania pełnego obrazu stanu faktycznego sprawy dla podjęcia rozstrzygnięcia o przekonywującej i w pełni zasadnej treści.

Odwołujące się Stowarzyszenie zwróciło także uwagę na potrzebę zabezpieczenia dróg dojazdowych do zakładu produkcyjnego Spółki z uwagi na zwiększony ruch pojazdów oraz zanieczyszczenie odpadem szklanym, na co przeprowadziło obszerny wywód, a także zabezpieczenie w okresie zimowym przed unosem pyłu szklanego w powietrzu, gdyż przewidziane przez Spółkę działania zraszaczy wyłączone będzie w okresie zimowym. Stowarzyszenie podniosło bowiem, że w materiale dowodowym oraz przeprowadzonym przez organ I instancji postępowaniu zabrakło ustosunkowania się do sposobu zabezpieczenia zdrowia i życia ludzi przed pyłem szklanym pochodzącym z zakładu, w tym z recyklingu szyb samochodowych związane z folią i metalami ciężkimi z systemu nagrzewania (wolfram). W tym zakresie Stowarzyszenie złożyło także wnioski dowodowe, które zgłaszało także przed organem I instancji, a do których organ I instancji się nie ustosunkował. Zgodnie bowiem z art. 78 § 1 kpa, żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. Organ administracji publicznej może nie uwzględnić żądania (§ 1), które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzania dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy. (§ 2). W ponownie zatem prowadzonym postępowaniu obowiązkiem organu I instancji będzie zadziałać stosownie do cytowanego przepisu.

Odnosząc się zaś do przeprowadzonego postępowania z udziałem organów współdziałających wskazać przyjdzie, że w wielokrotnie cytowanym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt II SA/GI 411/20, Sąd ten wskazał, że [cyt.:] „Zdaniem SKO, sporządzona w niniejszej sprawie przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Dąbrowie Górniczej opinia sanitarna z dnia 19 lipca 2017 r. była merytoryczna, ale nie ma charakteru wiążącego w przeciwieństwie do uzgodnienia dokonanego przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska. Zatem organ I instancji mógł nie stosować wniosków sformułowanych w niej lub też mógł je modyfikować. Co więcej, SKO stwierdza (s. 29 uzasadnienia zaskarżonej decyzji), że organ I instancji nie wykorzystał wszystkich wniosków sformułowanych przez organ opiniujący - Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Dąbrowie Górniczej. Tymczasem organ ten uznawał, że bez wyjaśnienia wskazanych w opinii okoliczności nie jest możliwe wydanie decyzji pozytywnej dla inwestora. W orzecznictwie w tym kontekście zwraca się uwagę, że opinia organu współdziałającego jest najsłabszą formą współdziałania pomiędzy organami administracji i nie ma charakteru wiążącego dla organu prowadzącego postępowanie główne. Dlatego też organ taki nie jest związany poglądami wypowiedzianymi przez organy współdziałające w formie opinii. Niemniej jednak nie oznacza to, że nie powinno się wyjaśnić w decyzji, z jakich powodów nie podziela się stanowiska organu opiniującego. Stanowisko organu sanitarnego jest co prawda niewiążące, jednak ma znaczenie przy rozstrzyganiu sprawy. Ustawodawca z racjonalnych względów uznał za konieczne wypowiedzianie się tego organu w ramach właściwości rzeczowej i jego stanowisko nie może zostać pominięte (zob. wyrok WSA w Warszawie z 30 marca 2017 r. sygn. IV SA/Wa 3297/16; wyrok WSA w Gliwicach z 20 czerwca 2018 r. sygn. II SA/GI 257/18, CBOS).” W świetle powyższego wskazać przyjdzie, że organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej nie jest związany opinią organu współdziałającego, lecz jest zobowiązany do ustosunkowania się do niej. Opinia wyrażona w ramach współdziałania organów administracyjnych w drodze, jest jednym z elementów materiału dowodowego sprawy i podlega rozpatrzeniu przez organ wydający decyzję. Jest to element specyficzny albowiem wyraża stanowisko organu współdziałającego i ma charakter pomocniczego stadium postępowania w sprawie załatwianej przez inny organ. Jak wyżej Kolegium wskazało opinia ta nie jest wiążąca, wystąpienie o nią jest jednak obowiązkowe. Brak opinii bowiem, jest naruszeniem prawa i stanowi podstawę do wznowienia postępowania (art. 145 § 1 pkt 6 Kpa). W zaskarżonej decyzji zabrakło ustosunkowania się organu I instancji do

przedłożonej przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Dąbrowie Górniczej opinii sanitarnej z 19.07.2017r. oraz wyjaśnienia motywów, którymi się kierował pomijając niektóre z jej warunków. W ponownie prowadzonym postępowaniu organ obowiązany będzie wskazane powyżej uchybienia usunąć.

Jednocześnie odnosząc się do uzgodnienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach dokonane postanowieniem z 17.10.2017r. nr WOOS.4242.78.2017.KM.3, które zostało zaskarżone w odwołaniu przez odwołujące się Stowarzyszenie, powtórzyć przyjdzie stanowisko wyrażone przez Kolegium w decyzji z 17.04.2018r. nr SKO-OŚ-428/62/1955/18/BL, że zgodnie z treścią art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy - ooś, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska. Uzgodnienia tego dokonuje się w drodze postanowienia (art. 77 ust. 2 ustawy – ooś) i nie stosuje się do niego art. 106 § 3 i 6 kpa (art. 77 ust. 7 ustawy-ooś). Orzecznictwo sądów administracyjnych podkreśla, że uzgodnienie, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy – ooś ma charakter niezaskarżalny, jednakże aby nie pozostawić go bez możliwości oceny instancyjnej, stosuje się do niego art. 142 kpa. (Uzgodnienie to ma bowiem wpływ na kształt treści decyzji środowiskowej, gdyż – w przeciwieństwie do opinii – w uzgadnianym zakresie wiąże organ prowadzący postępowanie). Zgodnie zatem z art. 142 kpa postanowienie, na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji. (tak np. wyroki: WSA w Krakowie z dnia 9 maja 2017r., sygn. akt II SA/Kr 314/17, LEX 2293360; WSA w Olsztynie z dnia 27 sierpnia 2015r., sygn. akt II SA/Ol 450/15, LEX nr 1930037; WSA w Warszawie z dnia 20 sierpnia 2014r., sygn. akt II SA/Wa 549/14, LEX nr 1540607). Ponadto Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 września 2017r., II OSK 3/16 wskazał, że [cyt.:] „W przypadku zakwestionowania w odwołaniu niezaskarżalnego postanowienia, w oparciu o treść art. 142 kpa, organ odwoławczy nie wydaje w skutek takiego zaskarżenia odrębnego postanowienia (rozstrzygnięcia). Uwzględnienie podnoszonych w odwołaniu od decyzji zarzutów odnoszących się do postanowienia, na które nie służy zażalenie, znajduje swój wyraz w uwzględnieniu odwołania i związanym z tym rozstrzygnięciem, przewidzianym w art. 138 k.p.a. Stanie się tak jednakże tylko wtedy, gdy naruszenie prawa przy wydawaniu postanowienia, na które nie służy zażalenie, miało wpływ na wynik sprawy. Jednakże uznając uzgodnienie za prawidłowe, organ odwoławczy również nie wydaje odrębnego postanowienia o utrzymaniu w mocy postanowienia uzgodnieniowego.” We wniesionym odwołaniu Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce z siedzibą w Dąbrowie Górniczej przy ul. Warszawskiej 43b zaskarżyło ww. uzgodnienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach dokonane postanowieniem z 17.10.2017r. nr WOOS.4242.78.2017.KM.3, zarzucając mu brak rzetelności w ocenie warunków środowiskowych przedsięwzięcia. Wskazać należy, że podstawą uzgodnienia są materiały dowodowe i dokumenty gromadzone w postępowaniu przez organ I instancji prowadzący sprawę. Z uwagi na wskazany powyżej zakres sprawy wymagający zbadania, w ocenie Kolegium, warunki środowiskowe dla planowanego przedsięwzięcia wymagać będą ponownego uzgodnienia, w takim zakresie w jakim podniesione przez Stowarzyszenie okoliczności wpłyną na ukształtowanie stanu faktycznego sprawy. Jednocześnie wskazać przyjdzie, że w postępowaniu uzgodnieniowym winny brać udział wszystkie strony postępowania głównego oraz, że postanowienie uzgodnieniowe winno zostać im doręczone zgodnie z przepisami prawa oraz obwieszczone zgodnie z przepisami o udziale społeczeństwa w ochronie środowiska w myśl ustawy – ooś (art. 33 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy).

Podsumowując w świetle powyżej przedstawionego wyводу, zdaniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w sprawie wystąpiło naruszenie przepisów postępowania, przede wszystkim art. 7 i 77 § 1 kpa oraz pozostałych wskazanych powyżej w

uzasadnieniu niniejszej decyzji, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ujawniony przez Kolegium, ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Oznacza to, że sprawa wymaga wyjaśnienia w pełnym zakresie, gdyż organ I instancji nie przeprowadził w istocie w sposób wyczerpujący postępowania wyjaśniającego w sprawie. W takim przypadku, stosownie do cytowanego art. 138 § 2 kpa zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji organu I instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że zasada dwuinstancyjności sprzeciwia się podjęciu przez organ odwoławczy rozstrzygnięcia merytorycznego. Prowadziłoby to do pozbawienia stron i odwołującego się Stowarzyszenia możliwości kontroli odwoławczej orzeczenia wydanego po rozważeniu podniesionych przez Kolegium powyżej uwag i wyeliminowaniu dostrzeżonych uchybień. Kolegium wyjaśnia, że zakres czynności jakie w ramach postępowania odwoławczego może przeprowadzić organ odwoławczy określa przepis art. 136 kpa. Zgodnie z tym przepisem organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję. Kolegium stwierdza jednak, że wskazanych w niniejszej decyzji uchybień nie sposób było usunąć w trybie tego przepisu. Na jego mocy organ odwoławczy jest bowiem uprawniony do przeprowadzenia postępowania dowodowego mającego charakter jedynie uzupełniający w stosunku do postępowania dowodowego przeprowadzonego przez organ I instancji. Oznacza to, że organ odwoławczy nie może prowadzić postępowania dowodowego zastępującego postępowanie dowodowe, które winien był przeprowadzić organ I instancji. W sytuacji, gdy organ I instancji orzekł pomimo tego, że nie dysponował niezbędnymi prawidłowo zebranymi dowodami, to w istocie nie nastąpiło rozpoznanie sprawy w rozumieniu merytorycznym w pierwszej instancji. Takiej wadliwości postępowania organ odwoławczy nie może konwalidować, ponieważ naruszyłby zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 kpa, zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w szerszym zakresie niż dozwala art. 136 § 1 kpa i zastąpienie w ten sposób organu I instancji w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozbawiłoby strony prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy administracyjnej. Kolegium stwierdziło, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznym zakresie, a okoliczności wymagające wyjaśnienia mają kluczowe znaczenie dla jej rozstrzygnięcia przy zachowaniu przez organ I instancji wymogów przepisów procesowych. Z tej to przyczyny zastosowanie w sprawie znalazł art. 138 § 2 kpa. Wypełniając obowiązek płynący ze zdania 2 art. 138 § 2 kpa, Kolegium wskazuje, że organ I instancji obowiązany będzie przeprowadzić ponownie postępowanie mające na celu wyeliminowania uchybień wskazanych przez Kolegium w niniejszej decyzji. W trakcie tego postępowania winien raz jeszcze przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie wskazanym przez Kolegium, mając na uwadze wyeliminowanie dostrzeżonych uchybień. Jego celem ma być rzetelne i prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy dla wydania następnie rozstrzygnięcia o przekonywującej, niebudzącej wątpliwości treści. W wydanym rozstrzygnięciu organ I instancji winien wyjaśnić przesłanki, którymi kierował się przy jego podejmowaniu oraz ustosunkować się do wszelkich uwag podniesionych w trakcie postępowania przez strony/podmiot na prawach strony zachowując wymogi art. 107 § 3 kpa.

Odnosząc się zaś do zarzutów odwołania wskazać przyjdzie, iż zostały one podzielone przez organ odwoławczy, wobec czego wydana decyzja nie mogła być inna niż zapadła. Z uwagi bowiem na naruszenie prawa jakich dopuścił się organ I instancji w toku postępowania, Kolegium nie miało możliwości wydania decyzji merytorycznej, lecz było zmuszone do wydania decyzji kasacyjnej i uchylenia w całości zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji, co wyżej zostało już przedstawione. Powtórzyć

jednocześnie przy tym przyjdzie, iż rozstrzygnięcie organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego zawartą w art. 15 kpa. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 listopada 2011 r., sygn. akt: I OSK 2086/10, stwierdził, że [cyt:] „Postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, a zatem organ odwoławczy i postępowanie, które przed nim się toczy, nie może zastępować postępowania przed organem pierwszej instancji. Postępowanie odwoławcze jest postępowaniem weryfikującym rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji i ewentualnie w niezbędnym zakresie uzupełniającym materiał dowodowy zgromadzony przed organem niższej instancji. Nie może więc ono wchodzić w rolę postępowania administracyjnego ogólnego załatwiającego sprawę strony, ponieważ naruszałby to prawo strony do rzetelnej kontroli rozstrzygnięć organów niższego rzędu.” (Lex Nr 1149301). Poruszone argumenty i okoliczności zawarte w odwołaniu będą wymagały zbadania także przez organ I instancji w ponownie prowadzonym postępowaniu. Jednocześnie Kolegium odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 72 ust. 5 ustawy - ooś w związku z wydaniem kilku decyzji środowiskowych dla jednego przedsięwzięcia realizowanego przez Spółkę DSS Recykling wskazuje, że każda ze wskazanych decyzji wydana została w innym okresie i dotyczyła innych przedsięwzięć oraz, że są one prawomocne, stąd brak podstaw do stwierdzenia, iż powyższy przepis został naruszony i do wycofania wszystkich wniosków i wydania jednej decyzji. Z kolei tzw. decyzje inwestycyjne (np. pozwolenie budowlane, pozwolenie wodnoprawne, zezwolenia na gospodarowanie odpadami) wydawane są na podstawie przepisów odrębnych ustaw, które formułują obowiązki w tym zakresie, zaś wydanie decyzji środowiskowej na realizację danego przedsięwzięcia, nie zwalnia od obowiązku uzyskania tych decyzji. Natomiast zastrzeżenia i zarzuty do tyczące pozwolenia wodnoprawnego nie mogą być rozpatrywane w przedmiotowej sprawie, gdyż pozwolenie to ma charakter ostateczny, zostało wydane w innym czasie i w określonej sytuacji faktycznej oraz na podstawie przepisów odrębnej ustawy.

W tym stanie faktycznym i prawnym orzeczono, jak w sentencji.
Decyzja ta jest ostateczna.

Pouczenie

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. 2019r., Poz. 2325 z późn. zm.).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia **wpisu stałego w wysokości 100 zł**.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy - ooś w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego

Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu I instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

C Z Ł O N E K
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

Anna Kajzerek

(na oryginale właściwy podpis)

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

Kamila Koziara

(na oryginale właściwy podpis)

C Z Ł O N E K
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

Robert Nowicki

(na oryginale właściwy podpis)

Otrzymują:

1. Adwokat Pan Jacek Wilk – pełnomocnik spółki DSS Recykling sp. z o.o. z siedzibą w Dąbrowie Górniczej
Adres dla doręczeń:
Adwokat Pan Jacek Wilk; Kancelaria Adwokacka JWLP Wilk Majkowska sp. k.
31 – 131 Kraków, ul. Karmelińska 27
2. Pan Jacek Sobczyk – przedstawiciel Stowarzyszenia Samorządne Strzemieszyce
Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce
42 – 530 Dąbrowa Górnicza, ul. Warszawska 43B;
3. Pozostałe strony – w trybie art. 49 kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy - ooś x 2
4. Prezydent Miasta Katowice
40 – 098 Katowice, ul. Młyńska 4
5. Stowarzyszenie „Nasze Strzemieszyce”
42-530 Dąbrowa Górnicza, ul. Modrzejowska 13
6. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska
40-127 Katowice, Pl. Grunwaldzki 8-10
7. aa – A

Do wiadomości:

1. DSS Recykling sp. z o.o.
42 – 530 Dąbrowa Górnicza, ul. Magazynowa 1
2. Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce
41 – 530 Dąbrowa Górnicza, ul. Warszawska 43B
3. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Dąbrowie Górniczej
42- 500 Będzin, ul. Kościuszki 58